

Tuyển tập

100 bài Tình Tự Quê Hương 3

Viết về Quê Hương, Dân Tộc,
Tình Tự, Con người và Sắc thái Việt Nam.

TNT Mặc Giang
thnhattan@yahoo.com.au

01. Sao lại khóc
02. Gửi cho người và gửi cho ai
03. Trả lời đi anh
04. Em đừng hỏi
05. Đâu nguồn cảm hứng
06. Hoa nở giữa rừng hoang
07. Đường dài nào có ngại chi
08. Chim ơi như một giấc mơ
09. Ngày về, lại một chuyến đi
10. Quê hương là khung trời muôn thuở
11. Đi đâu cũng nhớ quê nhà
12. Ta đưa nhau đi trên quê nghèo
13. Ta đưa nhau đi trên quê hương ta
14. Con chim nhỏ nhỏ bay quanh lối về
15. Một vạch ba thế hệ
16. Tình núi nghĩa rừng
17. Tình biển nghĩa sông
18. Nghe rừng khua gió núi
19. Xóm nhỏ làng quê
20. Rau cỏ bốn mùa
21. Tình non nghĩa nước
22. Sắc thắm muôn hoa
23. Sông nước Việt Nam
24. Ngày trở về
25. Lá rụng về cội
26. Tuổi thơ em học đánh vần
27. Nhớ thương ngày về
28. Vỗ về sông bến cũ
29. Nói đi anh
30. Ta không nói
31. Vợ chồng quê
32. Trái cây bốn mùa
33. Muôn chim ca hát
34. Gia cầm và dã thú
35. Cá nước mặn nước ngọt
36. Mái tranh nghèo xa xưa ấy

37. Chim bay vỗ cánh tầm không
38. Đi đâu cũng nhớ trở về
39. Để còn nhớ Việt Nam
40. Thuyền về bến cũ
41. Nếu không người thì cũng không ta
42. Những em bé cơ cùng
43. Bốn mùa quốc quốc gia gia
44. Tôi muốn nói
45. Đừng đòi hỏi các em nhiều quá
46. Là của Việt Nam
47. Quê hương tồn sinh bất diệt
48. Nhiều khung chưa đóng
49. Khứ - lai đáp khế thế à
50. Trường ca viễn xứ
51. Đôi bờ nhớ thương
52. Tiếng hát Việt Nam muôn đời
53. Một nhà Việt Nam
54. Quê hương tình tự muôn đời
55. Tình tự nâng niu
56. Vịnh nước non
57. Chuyển trao từng thế hệ
58. Ca vang đôi thế kỷ
59. Sóng vỗ đôi bờ
60. Dậy sóng Thi Thơ
61. Tình tự mệnh mông
62. Đi vào giấc ngủ ngàn năm
63. Tiếng khóc cội nguồn
64. Không thương tiếc
65. Vùi sâu Đất Mẹ
66. Đau lòng Non Nước
67. Hãy vẽ hãy tô
68. Sơn Sắt tôn thờ
69. Khép lại đôi bờ
70. Mảnh rách nát
71. Bao thuở can qua
72. Một cõi mệnh mông
73. Nhớ về Huyền Trân
74. Tàn cát bụi
75. Trái tim biết thờ
76. Chuyện hai dòng sông
77. Hát bản Trường Ca
78. Bóng núi lưng đồi
79. Tiếng Đoạn Trường
80. Nói tiếng yêu thương
81. Một mái tình quê
82. Một mái quê nhà
83. Sông nhỏ bên làng

84. Đâu những ngày xưa
85. Núi ngả lưng đời
86. Quê hương đâu của riêng ai
87. Quê hương chỉ một
88. Biết đến bao giờ
89. Cuốn thả bờ lau
90. Lại viết cho em
91. Biết mấy dòng sông
92. Tiếng chim gọi hồn
93. Xóm nhỏ quê nghèo
94. Nhớ mãi tình quê
95. Cho trọn tình quê
96. Ông Cha - Đức Mẹ
97. Tiếng nói hồn thiêng
98. Hoa Tổ Tông
99. Niềm vui chưa vẹn
100. Sẽ biết làm gì

Sao lại khóc !

Tháng 5-2005

Sao không nói, mà hình như em khóc
Đời ra sao, mà em khóc, em ơi
Sao nhìn tôi, em không nói nên lời
Tôi đã hiểu, đời em nhiều đau khổ

Em đã khóc, khi quê hương từ độ
Dòng máu tươi khơi sắc thắm tuôn dòng
Máu xương nào đổ xuống cho non sông
Máu xương nào nát tan cho em sống

Tôi xin cảm ơn em, còn rung niềm xúc động
Chuyện quê hương, dài đằng đẵng xưa nay
Hồn rung rung thành lệ sử đêm ngày
Niềm đau đó, không phải riêng em, mà niềm đau dân tộc

Chúng ta hãy lọc qua từng điểm mốc
Điểm mốc nào cũng mốc điểm treo gương
Mỗi thời qua đều là của quê hương
Nếu quá khứ, thì dành cho lịch sử

Nếu hiện tại, là của ta đó chứ
Học ngày qua để xây dựng hôm nay
Học hôm nay để trao lại ngày mai
Và đừng dẫm những bước đi hoen ố

Khóc, tốt đó, nhưng không phủ đầu, đánh đổ
Than, tốt đó, nhưng không than vãn nói suông
Mà hãy cùng nhau đắp vá mở đường
Mỗi tấc đất chông gai, mới trở thành quê hương sông núi !

Gởi cho người và gởi cho ai !

Tháng 5-2005

Vàng thơ ở trên ngàn, gởi xuống trần gian lao khổ
Hỏi trần gian đầy nhân thế chi đâu
Sao không đem tin yêu hy vọng tằm màu
Để nhân loại nhìn nhau trong tình người thân thiện

Vàng thơ của con tim, gởi những nơi chinh chiến
Cho miệng súng bẻ cong, cho bom đạn tịt ngòi
Thế giới xưa nay, máu biển xương đời
Lửa thù hận cũng điêu tàn lịch sử

Vàng thơ của tình thương, gởi thành dòng tình tự
Phá tường thành phân chia ranh giới giàu nghèo
San bằng mọi chông gai lên thác xuống đèo
Cho nhân thế biết tương lân đồng đẳng

Vàng thơ mang vị ngọt, gởi đi vào biển mặn
Chận phong ba đừng xây sát bãi phù sa
Gọi năm châu khắp bốn biển là nhà
Cùng tôn trọng biên cương, và không nên xúc phạm

Vàng thơ của xinh tươi, gởi những nơi âm đạm
Đá đeo chi, đeo đá mãi đeo sầu
Từ tuổi thơ cho đến bạc mái đầu
Thôi không còn tiếng kêu thương than vãn

Vàng thơ của tình bằng, gởi đi vào chúng bạn
Hãy bảo nhau nên thêm bạn bớt thù
Tranh chấp nhiều rồi cũng trả thiên thu
Sao không để an bình lên ngôi ngự trị

Vàng thơ của tình người, gởi về chân thiện mỹ
Nước mắt nào, nước mắt chẳng nghe đau
Dòng máu nào, dòng máu chẳng thấm màu
Hỡi nhân loại đừng đày nhau máu lệ

Xin gởi những vàng thơ, những vàng thơ như thế
Gởi cho người và gởi đến cho ai
Gởi hôm nay và để lại ngày mai
Cùng gìn giữ cho trần gian tươi đẹp !

Trả lời đi anh !

Tháng 5-2005

Trả lời đi anh, tôi chỉ hỏi một câu
Thật đơn sơ, nhưng cả đời, không đáp nổi !!!
Tôi đã đi từ ngược dòng lấy lợi
Giá trả nhiều nhưng đáp số chẳng ra
Chuyện nào do người, chuyện nào do ta
Hay cả hai cùng thi nhau kèn cựa !!!
Trả lời đi anh, hãy tìm lại tro tàn trong khói lửa
Nói nhau nghe dù có mấy thương đau
Đừng đẩy đưa như nước chảy qua cầu
Rời lặng lẽ như chiều hoang tím ngắt
Trả lời đi anh, dù màn đêm có tắt
Ta cũng thương vì đã quá đêm thâu
Và chúng ta cũng đã bạc đỉnh đầu
Còn gì nữa mà ngại làn tóc trắng
Trả lời đi anh, bọc đường che túi đấng
Dù ra sao, thâm vị đã nhiều rồi
Dù Trường Sơn có nhả khói núi đồi
Hay Biển Đông có tàn phai sóng bạc
Trả lời đi anh, có còn nghe tiếng hát
Những ngày xưa, từng cất bước ra đi
Ghèn thác cheo leo, dốc đá thăm thì
Ta đã bước đường dài reo thể kỷ
Trả lời đi anh, thật ngôn như tự ý
Để ta cùng hội ngộ nẻo tâm tư
Dù thời gian có chậm vẫn còn dư
Còn hơn cá ngậm tăm chìm đáy nước
Trả lời đi anh, một tiếng thôi, quá được
Vẫn còn hơn khép cánh cửa âm u
Mang vô ngôn gởi vào cõi thiên thu
Để ngàn sau vẫn muôn đời bí ẩn
Trả lời đi anh, ai chưa từng tự vấn
Anh và tôi, cùng đang sống một thời
Tôi và anh, cũng đã cuối cuộc đời
Mở và đóng tuy hai chiều nhưng một
Đường đi đã tột
Nẻo đến đã cùng
Anh và tôi có những điểm tương dung
Sao không hiểu, vì cùng chung mẫu số !!!

Em đừng hỏi ???

Tháng 5-2005

Em đừng hỏi, ngày mai rồi sao nữa
Ai đã từng khẳng định được ngày mai
Khứ còn làm hướng chi chuyện chưa lai
Nếu không nhận, và sống trong hiện tại

Em đừng hỏi, ngày mai như quan ải
Sao hôm nay không thật sự vun trồng
Bông lúa kia đâu tự rụng xanh ngát ruộng đồng
Nếu không có những bàn tay chăm bón

Em đừng hỏi, từ đâu ngành cuối ngọn
Hiểu, chỉ mới là dòng tri thức chạy sông
Khi bước đi, mới tiệp tiến tròn vuông
Và còn trải nhiều nét đau chằm phá

Em đừng hỏi, cát bụi nào phơi sỏi đá
Nhật nguyệt kia còn lấm những phong sương
Hướng chi ta bước trên vạn nẻo đường
Chứ giậm chân thì làm sao đến được

Giải ngân hà vẫn còn chim ô thước
Mỗi một năm chỉ gặp một lần qua
Thật là may ta còn có trong ta
Mỗi một ngày, cứ sống đi, đẹp tuyệt

Ngày nay đi, ngày mai em sẽ biết
Ngày mai làm, ngày mốt sẽ ra sao
Em vững tin, và cứ thế tiêu dao
Từng ngày qua là từng ngày diễm tuyệt.

Đâu nguồn cảm hứng !

Tháng 5-2005

Có người hỏi, từ đâu tôi cảm hứng
Để mở đầu và viết những bài thơ
Tôi nói rằng cuộc sống, ấy là thơ
Và nhân thế, đó là nguồn cảm hứng

Trần thế mênh mông, đứng chỗ nào cứ đứng
Trời đất bao la, nhìn chỗ nào cứ nhìn
Thế là thơ, và ý rộng thênh thênh
Chỉ có điều viết hay là không viết

Khi muốn viết, tự dung mình sẽ biết
Trải thành thơ tức muốn nói những gì
Đừng đòi hỏi viết cho ai, và viết cái chi chi

Mà hãy thả từng dòng reo nét chữ

Nhìn chỗ nào thiếu dư hay đọng ứ
Thế là thơ nương theo ý khơi dòng
Chờ nắng lên vôi vữa trải ra hong
Kéo ẩm ướt, chưa kịp khô, meo mốc

Dưới thung lũng, như đồi cao đỉnh dốc
Giữa thâm u, như bát ngát trắng rằm
Ngồi một nơi nhưng thấy tận xa xăm
Và cứ viết theo hồn thơ cất cánh

Khi đã viết, không đọng cô giới hạn
Không thời gian, không sáng tối, đêm ngày
Nếu muốn thì như phượng múa rồng bay
Còn nếu không như hồn thơ bỏ ngõ

Có phải không, hãy coi kìa, đó đó
Đọc đến đây, bạn đã thấy một bài
Viết cho mình hay viết cho những ai
Bảo là thơ hay là gì cũng được !!!

Hoa nở giữa rừng hoang

Tháng 5-2005

Ai có nghe cõi trần gian đau khổ
Ai có nghe người nhân thế mỉm cười
Trên rừng hoang có những đóa hoa tươi
Mọc xen kẽ giữa cỏ cây hoang dại

Đời đau khổ bởi phù du thành bại
Đời còn vui bởi dạo bước nhân gian
Đem tin yêu đắp vá những bể bàng
Mang hy vọng gắn hàn trên đồ nát

Trong tiếng khổ vẫn còn nghe tiếng hát
Trong niềm đau vẫn vang vọng lời ca
Để nhân sinh sống nổi cảnh ta bà
Cho con người vượt nhiều phen gió bụi

Thác róc rách trên đèo heo hóc núi
Nước khơi nguồn chìm nổi giữa lòng khe
Áo gấm kia lại còn bọc vải the
Còn gai bố lại chai sần rách vá

Đường khổ ải hãy trèo lên dốc đá
Nhặt tiêu điều cho hết những tàn khô

Khơi rộng thêm cho thư thả ao hồ
Để giao tiếp với suối nguồn sông biển

Đất bao la cản ngăn chi giới tuyến
Trời bao la chia cắt chi tầng không
Hãy nhìn kia cái giá buốt mùa đông
Vẫn còn ấm lửa hồng trong nắng hạ.

Đường dài, nào có ngại chi !

Tháng 5-2005

Ngồi yên một cõi lặng thinh
Sao nghe đến cả đời mình xưa nay
Đường đi nhìn lại thương thay
Rêu mờ còn giữ bóng này chưa tan
Thương không cát bụi bên đàng
Còn ghi dấu vết thời gian chưa mòn
Bóng chiều mở cửa hoàng hôn
Ráng chiều còn nán ửng son lưng trời
Tầng không đỡ ánh sao rơi
Còn in ánh xẹt sáng ngời mà chi
Tôi chưa quên những bước đi
Hỏi chi còn nhớ đến khi bước về
Núi đồi nào nhớ sơn Khê
Dòng sông nào nhớ bờ đê đôi bờ
Như tôi còn nhớ tuổi thơ
Đến nay cũng nhớ đầu phơ mái đầu
“Qua cầu ngã bóng bên cầu”
Nước đi đi mãi nhịp cầu còn ghi
Xanh xanh mây nước xanh rì
Thời gian nào hỏi những gì thời gian
Lặng yên không một âm vang
Nhưng tôi nhớ mãi trên đàng tôi đi
Đường dài, nào có ngại chi !

Chim ơi, như một giấc mơ !

Tháng 5-2005

Có con chim nhỏ nhỏ
Bay ngang qua lưng trời
Hót lời ca riu rít
Chim đã bay đi
Mắt hút xa mờ
Hư không nào có hững hờ
Chim bay nào lưu dấu tích
Nhưng tâm trí tôi
Như một cái máy, tinh vi mắc xích

Nhìn khung trời, vẫn còn thấy bóng chim
Đi vào một cõi lặng im
Còn in dấu vết bóng chim xa mờ
Này con chim nhỏ ngu ngơ
Về đâu để tiếng ơ hờ tâng không
Chợt nghĩ cõi hồng
Vô tình chi lạ
Bao sinh vật hiện sinh chi tá
Tự thành hình tán sẽ về đâu
Thà như mấy lớp biển dâu
Phù du tán tụ rầu rầu tang thương
Biển dâu nào có tơ vương
Tang thương nào có tư lường biển dâu
Sinh vật lại có cái đầu
Lại sinh cảm xúc lại âu lưu tình
Nào như cát bụi tự hình
Vô sinh vô cảm vô tình nào đau
Này chim hôm nọ qua mau
Tôi nghe không phải bờ lau bên đàng
Tiếng chim nhỏ nhỏ còn vang
Bay đâu về tận miền man cuối trời
Hồng trần thắm những đây vui
Ai hay cơ cảm cuộc đời phù sinh
Chợt nghe tiếng gọi bên mình
Hữu vô tri giác tử sinh hai bờ
Chim ơi, như một giấc mơ !

Ngày về, lại một chuyến đi !

Tháng 6-2005

Ngày về, còn có cho ta
Sao nghe có tiếng còn xa ngày về
Ngày về, còn có lê thê
Sao nghe có tiếng vỗ về chia tan
Khi chưa cất bước lên đàng
Nào hay biển biệt mệnh mang phương trời
Khi chưa hun hút một đời
Nào hay sóng vỗ trùng khơi điệp trùng
Đất trời tròn ngửa nắp vung
Vành cong như thể không chung một vòng
Hay như vòng xoắn cong cong
Càng xoắn xoắn mãi càng vòng vòng xa
Ô kia, cuối nẻo đường qua
Đường đi lại đến đường xa ngày về
Cuộc đời như một cơn mê
Ta không nói nữa, lỗi thề mai sau
Ngày về, năm tháng lên màu

Phơ phơ bạc trắng hoa cau mái đầu
Ngày về đừng có qua mau
Cho ta đừng bước bên cầu từ ly
Ngày về, lại một chuyến đi !

Quê hương là khung trời muôn thuở !

Tháng 6-2005

Ngày trở về, từng bước chân bờ ngõ
Trên đường đi, tôi nhìn trước ngó sau
Màu quê hương, sao thấy lạ, khác màu
Bóng thời gian đã đổi thay nhiều quá

Ngày trở về, tôi nghe lòng bảo dạ
Tôi nhìn người, người lại ngó nhìn tôi
Trông thật gần nhưng có vẻ xa xôi
Như đang đến một nơi chưa quen biết

Những ngày xưa, đã qua rồi, biệt biệt
Quá khứ trôi về, nỗi nhớ nỗi thương
Hiện tại hôm nay, khác mọi nẻo đường
Khác đến cỏ cây, đường đi, lối ngõ

Đi tới đâu, tôi cũng thấy ngộ ngộ
Đi tới đâu, tôi cũng thấy sao sao
Niềm tâm tư, dâng cảm xúc nao nao
Đã bao năm, làm sao không biến đổi

Ngày trở về trên quê hương đồng nội
Mỗi nhớ mong theo chờ đợi lên màu
Thời gian đã mòn, da thấm thịt thau
Thì hưởng chi là ngoại hình ngoại vật

Ngày trở về, khi qua rồi, cũng mất
Cái con thoi ả núp bóng thời gian
Chân bước đi, vừa một thoáng băng ngang
Chưa kịp ngoáy, đã lùi về dĩ vãng

Mới tỉnh mơ mà trời chiều băng lạnh
Mới nhìn qua mà cuốn hút lê thê
Rồi một mai lại trông nữa ngày về
Bởi quê hương là khung trời muôn thuở !

“Đi đâu cũng nhớ quê nhà ...!”

Tháng 6-2005

“Đi đâu cũng nhớ quê nhà

Nhớ cơm dưa muối nhớ cà dầm tương”
Đi đâu cũng nhớ quê hương
Nhớ con phố nhỏ nhớ đường cái quan
Đi đâu cũng nhớ thôn làng
Nhớ tre mấy lũy nhớ hàng trúc xinh
Đi đâu cũng nhớ quê mình
Nhớ hương thơm nhụy nhớ tình tương lân
Quê hương xa mấy cũng gần
Quê người gần mấy tuy gần cũng xa
Ao người đâu phải ao ta
Nước trong ao ấy chẳng qua dụng nhờ
Khi nào như giấc ngủ mơ
Thuyền rong bên nước đôi bờ xa xưa
Quê nhà, ô thật lạ chưa
Đi đâu cũng nhớ chưa vừa là sao
Khi nào như giấc chiêm bao
Đi trong mơ mộng rạc rào tình quê
Ngồi trên mỏm đá sơn khô
Nhìn trông bóng nước vỗ về non sông
Ngồi trên bãi cát biển Đông
Sóng gờn gợn sóng chập chùng Trường Sơn
Quê nhà nói thiệt nào hơn
Dù cho nước chảy đá mòn chẳng phai
Quê nhà nói thiệt nào hay
Như đồng ruộng lúa chờ ngày trở bông
Quê hương tình nặng trĩu lòng
Hương quê nghĩa nặng tình hong mặn mà
“Đi đâu cũng nhớ quê nhà
Nhớ cơm dưa muối nhớ cà dầm tương”
Đi đâu cũng nhớ cũng thương !!!

Ta đưa nhau đi, trên quê nghèo nho nhỏ !

Tháng 6-2005

Ta đưa nhau đi, trên quê nghèo nho nhỏ
Thăm túp lều tranh, nhà khói mai chiều
Hương thăm tình nồng, gìn giữ chặt chiu
Nơi chúng ta đã ra đời từ đó

Ta đưa nhau đi, về đường xưa lối ngõ
Bắt nhịp cầu tre, bên cạnh cầu kiều
Trôi nhạc tình quê, gìn giữ nâng niu
Trên bước dặm dài, nhớ thương chẳng mất

Ta đưa nhau đi, như ngày xưa chơn chất
Như đồng lúa vàng, chờ nắng vươn lên
Như mùi mạ non, mơn mớn xanh lam

Như bông lúa thơm, chờ mùa lúa chín

Ta đưa nhau đi, bóng chiều quê khói quyện
Cơm hấp ngô khoai, đậm ấm mọi nhà
Đã thật lâu rồi, xa quá là xa
Từ thuở lớn lên, chia ly mấy độ

Ta đưa nhau đi, trở về thăm nỗi nhớ
Cho thăm tình quê, theo tháng năm dài
Cho thăm tình nồng, tay nắm vòng tay
Dù đã cách xa, nhưng còn mãi mãi

Ta đưa nhau đi, tình quê nghèo sống lại
Hình bóng mái tranh, chờ đón ta về
Bên dòng sông xưa, hai lối con đê
Sóng nước đầy vui, thuyền reo bến cũ

Bóng chiều buông rũ
Tình thấm hương quê
Ta nhìn nhau cho ước vẹn câu thề
Thương nhớ mãi trên quê nghèo nho nhỏ !

Ta đưa nhau đi, trên quê hương ta đó !

Tháng 6-2005

Ta đưa nhau đi, trên quê hương ta đó
Đi khắp non sông, non nước một nhà
Đi khắp sơn hà, tình nhớ xót xa
Mỗi bước chân đi, là non là nước

Ta đưa nhau đi, con đường xa phía trước
Lối ngõ nhớ về, tình nghĩa phía sau
Là Bắc Trung Nam, xanh ngát một màu
Mọi nẻo hương quê, rung hồn lệ sử

Ta đưa nhau đi, trên quê hương tình tự
Cùng nói nhau nghe, đất nước non này
Đã tự ngàn xưa, cho tới hôm nay
Con cháu Lạc Hồng, truyền trao thế hệ

Ta đưa nhau đi, giữa phố phường hoa lệ
Liệt nữ, hùng anh, kết những con đường
Trên mỗi đoạn đường, là thịt là xương
Là ông, là cha, nhiều đời nằm xuống

Ta đưa nhau đi, bên bờ ao rau muống
Còn có rau răm, rau đắng sau hè

Còn có hàng cau, với những hàng me
Bờ trúc lũy tre, bao quanh lối nhỏ

Ta đưa nhau đi, trên quê hương ta đó
Cùng nhớ thương nhau, cùng nhắc nhau hoài
Gìn giữ muôn đời, không thưở nào nguôi
Ôi quê hương ta, tình bao la quá

Ta đưa nhau đi, trên quê hương của mẹ
Núi thẳm lưng đồi, tình nghĩa của cha
Non nước Việt Nam, chung một mái nhà
Của anh của tôi, của em của chị

Ta đưa nhau đi, trên quê hương hùng vĩ
Văn hiến Lạc Hồng, lưu lại ngàn năm
Truyền trao thế hệ, bảo vệ muôn năm
Quê hương Việt Nam, xưa nay muôn thưở !!!

Con chim nhỏ nhỏ bay quanh lối về *Tháng 6-2005*

Con chim nhỏ nhỏ bay ngang
Bay đi đâu đó trên đàng về đâu
Con chim đang đứng bên cầu
Núi cao cao thẳm, thác sâu sâu mờ
Con chim nhỏ nhỏ bơ vơ
Bóng bay qua khỏi tình cờ vất vai
Thương chim vỗ cánh đường dài
Dặm băng có mỗi nắng phai bụi hồng
Này chim nhỏ nhỏ chiều đông
Đứng co co lạnh, buồn trông trông gì
Này chim bay lượn xuân thì
Cho hoa ướm nhụy đến kỳ trở bông
Này chim vào hạ oi nồng
Cho hương đượm vị cho lông đượm màu
Này chim thu lá rụng mau
Có thương cành lá có đầu úa vàng
Này con chim nhỏ bay ngang
Bay qua đồng nội trên đàng về dinh
Cho ta nhắc gửi với mình
Chim mang dùm bóng theo hình cho ta
Bay ngang về tới quê nhà
Để hình trên bóng đậm đà tình quê
Nương đôi cánh vỗ bay về
Bay ngang ruộng lúa bay về đồng xanh
Hương thơm cỏ nội trong lành
Con chim nhỏ nhỏ bay quanh lối về

Hót lên tiếng líu lo hề
Hò lên tiếng hát bay về đồng sâu
Chim bay về đến nơi đâu
Dừng chân trên khúc nhịp cầu quê hương.

Một vạch-ba thế hệ !

Tháng 06-2005

Tôi gặp anh lang thang trên đồi núi
Tôi gặp chị buồn buồn cạnh dòng sông
Tôi gặp em vọc đất giữa ruộng đồng
Xin ghi lại những điều khi han hỏi

Anh ở đó từ một thời lửa khói
Xương thịt tan vào lòng đất ven rừng
Hương hồn bay giữa đồi núi chập chùng
Để thôn thức theo chiều dài lịch sử

Chị ở đó bên dòng sông bến cũ
Tình thơ vương theo nghĩa nước đong đầy
Mở niềm chung khép lại nỗi niềm tây
Để ôm ấp nụ hồng trong giá lạnh

Thế còn em làm gì trên đồng vắng
Cái tuổi thơ, em có làm gì đâu
Em đang chơi cùng bọn trẻ chăn trâu
Bỗng biến mất một chiều buồn quê mẹ

Anh, chị, em, mỗi người thăm nói khẽ
Và gặp nhau trong cửa ngõ tâm hồn
Tôi ngồi đây nghe lòng dạ bồn chồn
Xin thương tiếc cho những người đã mất

Thấy thương anh như niềm đau của đất
Thấy thương chị như tình nước nhớ sông
Thấy thương em như lúa mạ nhớ đồng
Theo dòng chuyển mỗi một thời kinh dị

Thắp nén hương xin nguyện cầu huyền bí
Anh, chị, em xin hòa quyện hồn thiêng
Nối đường dài từ lịch sử tổ tiên
Cho chúng tôi, và đàn em thế hệ.

Tình núi nghĩa rừng !

Tháng 06-2005

Rừng già gạn hỏi núi non
Đã bao nhiêu tuổi mà còn xuân xanh
Núi rằng lạ thật không anh
Nào đâu có tuổi mà xanh với già
Còn anh sao gọi rừng già
Vi tro gốc cội mặn mà gió sương
Núi nghe cơ cảm xót thương
Nghiêng nghiêng bóng núi vương vương cạnh rừng
Núi cao rừng thấp chập chùng
Lung linh kỳ bí điệp trùng xa xa
Núi non bên cạnh rừng già
Rừng reo gió hú la đà đầu non
Thời gian dù có hao mòn
Núi rừng muôn thuở vẫn còn thiên thu.

Tình biển nghĩa sông !

Tháng 06-2005

Nghĩa sông tình biển mênh mông
Sông đi ra biển, biển bồng ra khơi
Sông đi từ giữa núi đồi
Xuyên qua rừng nội trệt trời cao nguyên
Đi dần xuống tới trung nguyên
Băng qua ao lạch đến miền hạ lưu
Ruộng cao đồng thấp, gò, u
Đi ra cho đến cửa ngù mới thôi
Sông đi cùng biển rong chơi
Năm châu bốn biển trong đời mấy ai
Mới hay biển rộng sông dài
Tình sông nghĩa biển nào phai sắc màu
Nước sông ra biển về đâu
Bốc thành hơi nước lại thấm về nguồn
Mây ngàn đắm hạt mưa tuông
Khi to khi nhỏ khi vuông khi tròn
Thành con nước chảy dập dồn
Qua ghềnh qua thác qua cồn qua sông
Sông sâu cho cạn đáy lòng
Biển sâu cho cạn tình đong nghĩa đầy
Cho non cho nước cho mây
Cho mưa cho gió cho ngày cho đêm
Tình sông nghĩa biển êm đềm
Nghĩa sông tình biển càng thêm mặn mà
Hát lên khúc nhạc câu ca

Sông dài biển rộng tình ca muôn đời.

Nghe rừng khua gió núi

Tháng 06-2005

Đừng đánh đổ, quăng đường dài quá lắm
Đánh đổ ai, đánh đổ cả chính mình
Mười năm rồi, khi trông lại thất kinh
Hai mươi năm nữa, còn chi để nói

Có buồn không, con nai vàng bên bờ suối
Có buồn không, con vượn hú giữa rừng khuya
Trong âm u, còn hạm hực phân chia
Trăng đã gát cuối đầu non hóc núi

Người đã đi vào thiên thu buồn tủi
Người cội cần ngôi trơ gốc rung cây
Người phát cờ khi đã nắm trong tay
Cùng cố thủ leo lên đồi chí tử

Lưỡng hổ tranh hùng, nhứt sanh nhứt tử
Đa cáo tranh phong, đại náo đại thương
Anh nào cũng tranh, khí thế đường đường
Mang bào ảnh, phét phù du vân cầu

Rồi bỏ nhau đi, ai tình ai tội
Rồi bỏ nhau đi, ai tội ai tình
Đày biển dâu cho nát bã nhục vinh
Đọa thương hải cho tang điền ứ đọng

Đã mười năm, đến cuối đời hy vọng
Hai mươi năm, chưa ra khỏi đường hầm
Khi buông tay, mang ân hận ngậm cầm
Gốc nhìn cội, trông đầu trơ tóc bạc

Vô tình nghe tiếng vạc
Cát tiếng hát kêu đêm
Nhắm mắt ngó xuống thêm
Tàn một đời ê ẩm

Anh hùng tận khi anh hùng đã thấm
Chỉ trượng phu mới biết chỗ dừng chân
Gát lại mái phong trần
Thả vèo cơn gió bụi

Ta đứng lại nghe rừng khua gió núi

Tiếng đêm khuya vẫn gào thét canh trường
Tiếng tự tình reo trên khắp quê hương
Giọt nước mắt đọng đôi bờ thăm thẳm !

Xóm nhỏ làng quê

Tháng 06-2005

Những con đường đất loanh quanh
Chạy dài làng quê xóm nhỏ
Óng vàng sợi nắng long lanh
Bướm bay vờn quanh trước ngõ

Dân quê hai buổi ra đồng
Hai mùa mưa nắng ngóng trông
Thơm thơm vương mùi lúa mạ
Gió sương tay cấy tay trồng

Cơm chiều nhà khói mái tranh
Sau vườn ra hái nấu canh
Cùng nhau quây quần lớn nhỏ
Đơn sơ đánh bữa ngon lành

Đêm trăng tắm mát dòng sông
Áo phơi trước ngọn gió lồng
Cùng reo câu hò tiếng hát
Khuya về bỏ lại bến không

Làng quê xóm nhỏ hữu tình
Nam thanh nữ tú xinh xinh
Cho ta lớn lên từ đó
Quê hương cuộc sống của mình

Ra đi ai không nhung nhớ
Trở về ai chẳng chờ mong
Hương quê còn đây muôn thuở
Chạnh lòng nhớ những đêm đông.

Rau cỏ bốn mùa

Tháng 06-2005

Ra đi hái lá RAU MƠ
RAU CAY hết đắng đợi chờ ấm êm
Ra vườn hái lá RAU DỀN
RAU SAM đã lớn dưới thềm trở bông
Lên rừng hái lá DIÊU BÔNG

Vào bên bờ suối LÁ HỒNG ửng son
Lại còn RAU MÁ xanh non
Bên sông RAU ĐẮNG bên cồn RAU THƠM
Xuông ao hái lá RAU OM
Bước lên hàng đậu mấy chòm LÁ GIANG
Ngoài giồng mấy đọt RAU LANG
Lại thêm BÒ NGÓT bên giàn KHỔ QUA
RAU RĂM, RAU MUỐNG, BẠC HÀ
Vài bông SO ĐŨA, HOA CÀ thơm hương
Lại còn Giàn BÍ đầu đường
Giàn BẦU trước ngõ, Mướp HUỐNG sau hè
Ngắt thêm mấy đọt LÁ ME
NHÃN LÔNG giăng mắc kết bè MÔNG TÔI
RAU ĐAY, RAU DIẾP nơi nơi
TÍA TÔ, RAU HÚNG, CẢI TRỜI bay bay
CẢI XANH, XÀ LÁCH bên này
RAU DIỀU dưới ruộng, RAU TRAI trên bờ
Đầy vườn rau cỏ nên thơ
Còn bao rau cỏ xanh lơ ba miền
Có tên, nghe kể biết liền
Có tên bản xứ từng miền chịu thua
Cỏ rau đều có bốn mùa
Có tiền mua chợ, không, mua ngoài đồng
Dù ngon, dù dở, cũng xong
Đói ăn khát uống no lòng thì thôi
Quê mình đẹp lắm ai ơi
Cơm ngon canh ngọt đời đời ấm no.

Tình non nghĩa nước

Tháng 07-2005

Non cao cao vút đỉnh cờ
Nước sâu sâu tận mịt mờ dặm băng
Nước đi đi mãi lẫn tăn
Non đi đi mãi cánh bằng lên cao
Kinh bao biến động xôn xao
Mịt mờ dấu tích xạc xào hồn ai
Thời gian ngả bóng đường dài
Không gian khắc lồi hoa cài danh nhân
Nước đi mở nước bao lần
Non đi mở núi cao ngàn núi non
Non đi nặng nghĩa núi non
Nước đi nặng nghĩa chờ con nước về
Tình non mang nặng ước thề
Nghĩa nước luôn nhớ trở về cùng non
Trăm năm non cũng nước non

Ngàn năm nước cũng nước non muôn đời
Tinh non nghĩa nước tuyệt vời
Nghĩa non tình nước rạng ngời nước non.

Sắc thắm muôn hoa

Tháng 07-2005

HƯỚNG DƯƠNG khoe ánh thái dương
QUỲNH HƯƠNG nhovn nụ đêm sương rực màu
HOA SEN nở rộ dưới bầu
Lại chen HOA SÚNG, trắng màu HOA CAU
HOA TRÂM, HOA CÚC bên ao
BÔNG TRANG, BÔNG SÚ, TRÚC ĐÀO trước sân
TY GÔN khoe sắc cẩm vân
TƯƠNG VI, CẨM CHƯỚNG biết lần lựa ai
MAI VÀNG xuân thắm vàng mai
HUỲNH ANH nào sánh HOA LÀI thanh lương
Đêm về có DẠ LÝ HƯƠNG
Còn HOA TRINH NỮ bên đường ươm mơ
TRẠNG NGUYÊN, VẠN THỌ rực cờ
Trên bờ PHƯỢNG VĨ, dưới bờ HOA LAU
NGỌC LAN hoàng bạch khoe màu
HOA HỒNG đa sắc biết đâu mà tìm
Còn kia màu tím HOA SIM
Màu thanh HOA LÝ, màu chàm HOA NGÂU
HOA LAN đủ loại đủ màu
Non nghiêng bóng nước rầu rầu ngấn ngơ
Chim sa rũ cánh bơ phờ
Cá chìm lẳng lẳng dẫn đờ vây, man
Trăng mờ nhạt ánh trăng vàng
Sao mờ buồn tỏa lang thang phương trời
Hoa nào có ý lạ đời
Bối hoa muôn sắc tuyệt vời thể thôi
Bông hoa là của đất trời
Ngắm hoa là của ai người biết hoa
Hoa cười còn để cười hoa
Hoa cười còn để kết tòa thiên thư !

Sông nước Việt Nam

Tháng 07-2005

CẦU TRE lắt léo cứ đi
CẦU KIỀU khúc khuỷu có chi ngại ngùng
CẦU ĐÔI hai ngã đi chung

CẦU NGANG nổi ngược KỶ CÙNG về xuôi
Hà Nội vẫn vật một thời
LONG BIÊN biên biệt ngậm ngùi vẫn vương
Người đi, xin gọi SÔNG THƯƠNG
Người về, xin gọi HIỀN LƯƠNG bên này
SÔNG HỒNG mờ khói bụi bay
THÁI BÌNH muôn thuở dựng xây cơ đồ
SÔNG ĐÀ, SÔNG MÃ, SÔNG LÔ
SÔNG GIANH, BẾN HẢI xương khô chất chồng
BẠCH ĐẰNG dây sóng Biển Đông
SÔNG GẦM, SÔNG CHẢY nhớ trông vơi đầy
SÔNG CON, SÔNG CÁ còn đây
HÁT GIANG song Nhị niềm tây lạnh lùng
Bao thời oanh liệt soi chung
Bao thời đẫm máu anh hùng xưa nay
SÔNG HƯƠNG mái đẫy chặm tay
TRƯỜNG TIỀN mấy nhịp còn cay nỗi niềm
THU BỒN gợn bóng lam tuyền
ĐÀ RẰNG uốn khúc giữa miền sơn khê
Ai về BẾN NGHÉ thì về
Ai về ĐẤT ĐỎ ai về ĐỒNG NAI
SÀI GÒN hoa lệ dấu hài
THỊ NGHÈ, BẾN LỨC, kẻ vai Sài Gòn
CHỮ Y qua bến VÂN ĐỒN
Băng cầu MỸ THUẬN, vượt cồn xuôi Nam
SÔNG TIỀN, SÔNG HẬU xanh lam
CỬU LONG chín khúc bao hàm Miền Tây
Muốn đi VÀM CỎ bên này
Muốn vào bên đó tỏ bày Cà Mau
Bắc Nam Trung vẫn một màu
Năm ngàn năm vẫn trước sau một lòng
Cùng đi liền núi liền sông
Bắc cầu liền nhịp bắc sông liền bờ
Cùng đi gìn giữ diêm tô
Muôn năm bền vững cơ đồ Việt Nam.

Ngày trở về

Tháng 07-2005

Ngày trở về tôi lặng yên không nói
Mắt buồn buồn, nhìn, ngó thật xa xôi
Ngó trước sau, ngó quanh quất một hồi
Rời đảo mắt xa dần ra đầu ngõ

Nhìn thăm thẳm, thấy gì không trong đó
Lại ngó vào nơi một chái ba gian

Ngược lên trên, xin thấp ba nén nhang
Quyền quyền khói lòng vòng bay nhè nhẹ

Tôi ngừng lại trên tấm hình của mẹ
Rồi ngừng lại trên tấm hình của cha
Nhìn những người thân, quyền thuộc gần xa
Mới còn đây mà đã ngồi lên đó

Tôi nhìn xuống, đàn cháu con nhỏ nhỏ
Gọi là nhỏ nhưng thật sự lớn nhiều
Có đứa đang một tay ẵm, tay dìu
Còn nhỏ nữa, vừa gái trai lúc nhúc

Ngày trở về, tôi tìm lại từng chút
Còn những gì trong tất cả đổi thay
Để nâng niu từng cái nhỏ mảy may
Như hun hút những xa mờ đất mẹ

Tôi nhắm mắt rồi thì thâm khe khẽ
Ngày trở về tìm quá khứ đã xa
Tiếng đàn xưa đã tắt hết âm ba
Hình dung lắm mới cơ hồ cộng hưởng

Chỉ thế thôi nhưng vô cùng sung sướng
Tôi đã đi trên quê mẹ đây rồi
Ngày trở về xin trả lại xa xôi
Nhưng tro lạnh đã bập bùng bếp lửa.

Lá rụng về cội

Tháng 07-2005

Đây là vùng đất nào
Mà sao người nằm đó
Tôi cúi nhìn cho rõ
Tên, lạ quá đi thôi
Tôi bỗng nghe những cảm xúc bồi hồi
Rồi lần lượt tôi tìm thăm khắp chốn
Đi một mình tôi cũng hơi ớn ớn
Bước vào thăm nhưng họ cứ nằm im
Có người buồn ánh mắt như lim dim
Lông dựng đứng, tôi nghe sao lạnh lạnh
Sau khi đọc danh tánh
Tôi biết họ giống mình
Trông qua những tấm hình
Lại buồn thương man mác
Có những chỗ nằm chung nhau một dạt

Có những nơi xen kẽ với người ta
Đi tới đâu cũng thấy thế vậy mà
Nếu nơi đó có người mình đang sống
Gió hiu hiu vang vọng
Người lớn nhỏ nằm yên
Nếu có những linh thiêng
Xin cho tôi được biết
Họ tình thân nói thiệt
Đã nằm đây, không phải đất của mình
Sống điêu tàn mà chết cũng điêu linh
Gởi xứ người chớ xứ mình xa lắm
Sống, đã âm thầm, mang nặng
Chết, lại chôn kè, mang đau
Bối tâm thân đã trôi dạt bờ dâu
Nên dong ruổi khắp năm châu bốn biển
Thân tạm gởi cho bụi mờ hư huyền
Hồn phiêu diêu tìm lại với cửu huyền
Trái đất tròn nên gặp được Tổ Tiên
Nhớ cháu con, lâu lâu thăm một chuyến
Thác là một chuyện
Gởi là một phương
Nơi đó quê hương
Lá rụng về cội !

Tuổi thơ em học đánh vần *Tháng 07-2005*

Tuổi thơ em học đánh vần
Tấm gương kim cổ lựa lần mà soi
Đánh vần hai chữ đầu đời
Đã mang huyết thống giống nòi Rồng Tiên
Đánh vần hai chữ Ba Miền
Bắc Nam, Trung giữa, nối liền non sông
Đánh vần hai chữ Lạc Hồng
Trường Sơn cha nhớ, Biên Đông mẹ chờ
Một năm bia đá cũng mờ
Ngàn năm bia miệng trợ trợ không mòn
Dặn lòng luôn giữ sắc son
Làm gì, đừng để nước non ố màu
Tình sâu nghĩa nặng mới đau
Một con ngựa bệnh cả tàu không ăn
Sai lầm, tội lỗi : ăn năn
Đừng quăng ra biển, cũng lăn vô bờ
Ai mà không có tuổi thơ
Sao trong trắng quá, như tờ trình nguyên
Cái bè danh lợi đảo điên
Bọt trôi sông biển, bè miền tào khê

Chấp tay, xin cúi đầu về
Lỗi then sông núi, lỗi thề Tổ Tông
Trở về với nước Biển Đông
Trở về với núi cao ngàn Trường Sơn
Ao nhà dù đục vẫn hơn
Cội nguồn đâu có đổi hờn nghe em !!!

Nhớ thương Ngày về ...

*Thơ nhạc * Tháng 07-2005*

Ngày về, cho lúa đồng xanh
Cho bông lúa chín thơm lành tình quê
Ngày về, cho bến bên đê
Cho thuyền xuôi mái vỗ về bên sông
Ngày về, cho ước chờ mong
Bao năm xa xứ nhớ trông vui đây
Xóm làng in bóng còn đây
Đường quê in dấu, bờ cây in màu
Quê nghèo cắt rốn chôn nhau
Đất cằn sỏi đá bên bầu ruộng nương
Bao năm xa cách đoạn trường
Tình vương vương vấn nghĩa vương vương sầu
Quê nghèo, trắng mấy mùa cau ?
Nhà tranh mưa nắng, mấy màu phong sương ?
Ngày về, nhật bóng tơ vương
Tơ tằm rút mãi, tư lừng hồn ai
Ngày về, góp nhật phôi phai
Đem hong nhung nhớ, phơi đài xa xôi
Ngày về, thăm thăm lên ngôi
Tình quê héo hắt, gọi đòi thê lương
Ngày về, cho thăm tình thương
Cho người lữ thứ, nhớ thương ngày về !!!

Vỗ về sông bến cũ !

Tháng 07-2005

Xin đừng trách người đi sao đi mãi
Vi xa xôi cuốn hút nẻo đường dài
Ở sau lưng còn có những nhật phai
Bao hình ảnh chưa hoen mờ dấu vết

Xin đừng trách người đi sao biệt tích
Ươm tơ tằm còn kéo mãi tơ vương
Dù hằn lên những vết cắt đoạn trường

Dâu có bạc, tơ tằm nào quên kén

Xin đừng trách người đi sao không hẹn
Đường dốc đôi heo hút đỉnh sơn Khê
Nước tro tro non nào có lỗi thề
Nhìn những mảnh tang thương treo tuế nguyệt

Xin đừng trách người đi sao cách biệt
Con nước trôi nên phải cuốn qua cầu
Nước đôi bờ mặt nước dẫu chìm sâu
Vẫn toi tấp giữa đôi bờ mấp mé

Xin đừng trách người đi sao lặng lẽ
Nghẽn mạch tim không nói được nên lời
Nhưng nhìn nhau ta sẽ hiểu nhau thôi
Chống tay chèo ngã mình trên sóng bạc

Nước róc rách cùng thềm reo tiếng hát
Sóng vỗ bờ cùng cất tiếng đầy vơi
Có mặt nhau trong một khoảng cuộc đời
Bèo trôi dạt người đi người ở lại

Có ở đi, mới biết những tồn tại
Có ở đi, mới biết những hăng mơ
Nước gặp cồn nên cuốn xoáy đôi bờ
Khi qua rồi vỗ về sông bến cũ.

Nói đi anh !

Tháng 07-2005

Nói đi anh, may ra còn hiểu được
Đừng lặng yên, chưa hẳn đã tốt đâu
Đừng nghĩ rằng, theo năm tháng chìm sâu
Khơi lại chi đồng tro tàn quá khứ

Nói đi anh, may ra còn hiểu chứ
Có người thương, có người ghét cơ mà
Có cảm thông, cũng sẽ có kêu ca
Nói hay không, cũng trôi về dĩ vãng

Nói đi anh, dẫu cho đời ta thán
Bể dâu nhiều thì phải lắm đãi bồi
Sao ngậm tằm, không một chút nhếch môi
Mặc cho ai muốn nói gì thì nói

Phải chi anh là người trơ gốc cội
Sống riêng mình chẳng ảnh hưởng đến ai
Thì dẫu cho có nằm xuống tuyền đài
Ai cần hỏi và cần chi phải nhắc

Bởi vì anh, một con người kỳ quặc
Của một thời kỳ dị, cũng kỳ khôi
Đóng một vai kỳ bí, cũng kỳ tòi
Thật kỳ tài và cũng nhiều kỳ cục

Cho nên anh vo tròn một điểm mốc
Biết bao nhiêu thứ chuyện cần nói ra
Nhất là những điều bí mật sâu xa
Đã làm được thì tại sao im lặng ???

Ta không nói !

Tháng 07-2005

Ta không nói, ai hiểu sao thì hiểu
Ta im lặng, ai nghĩ sao thì sao
Ta đã im thì đa cụ nan đào
Ta đã lặn thì nan truy tứ mã

Bởi vì nói, chẳng có điều chi lạ
Mà có nói cũng chẳng có ai nghe
Lại còn cho cùng một lũ cá mè
Nói hay không, chẳng có gì tốt đẹp

Kể từ đó, ta không còn được phép
Có nói gì cũng chỉ thế mà thôi
Cho nên ta cúi mặt và gục đầu
Nếu có chết thì vùi chôn lòng đất

Kể từ đó, nhiều khi muốn nói thật
Dù nói ra, có hết sức bẽ bàng
Dù nói ra, có hết sức trái ngang
Nhưng nghĩ lại, tốt hơn, không nên nói

Kể từ đó, ta thường hay tự hỏi
Đâu lương tri, đâu lý trí, đâu tấm lòng
Đâu tình người, đâu khối óc, đâu con tim
Những cay xé đã làm ta tan nát

Biển mênh mông rầu rầu tràn sóng bạc
Núi thâm u thăm thẳm phủ mờ sương
Ta riêng ta tất cả những chán chường

Khép khung cửa giữa một trời căm lặng

Hoàng hôn xuống ánh bình minh gọi nắng
Ngày đang lên bóng tối kéo chìm sâu
Ta riêng ta vụn vỡ những tinh sầu
Xuống đất lạnh gọi hoàng tuyền băng giá

Thời thế, thế thời, chi tá !
Tại nhân, tại thế, tại ta !
Đan tâm, can dự, đi qua !
Loang lổ, điêu tàn, nghiêng ngả !!!

Vợ chồng quê

Tháng 07-2005

“Trên đồng cạn, dưới đồng sâu
Chồng cày, vợ cấy, con trâu đi bừa”
Vợ làm lao khổ vừa vừa
Để chồng gồng gánh sức thừa nam nhi
Vợ còn nhà cửa nữa chi
Còn cơm còn nước mấy khi an nhàn
Còn bao thứ nữa gian nan
Hai quê một cảnh còn mang vác nhiều
Cho nên sức lực tiêu điều
Chứ đâu gót ngọc đem theo cảnh vàng
Chưa chồng một nửa làm than
Có chồng hai nửa lại càng đắng cay
Chồng nên cơ cảm nỗi này
Dù mòn sức lực dù dày trần lao
Dù cho khổ ải chẳng sao
Dù cho cực nhọc, nệ nào phải không
Lại mang cái tiếng đàn ông
Phải là trụ cột, phải công chống chèo
Vì nhà vì cửa, phải trèo
Vì con vì vợ, phải đèo gian truân
Công lao gian khó đèo bông
Chia cay xẻ đắng chung lưng hiệp đầu
“Trên đồng cạn, dưới đồng sâu
Chồng cày, vợ cấy, con trâu đi bừa”
Của chồng, công vợ, cũng vừa
Chồng gồng vợ gánh, chớ chừa cho ai
Một mai, mai một, một mai
Đắng cay, cay đắng, miệt mài, ảm no.

Trái Cây bốn mùa

Tháng 07-2005

Đưa tay nâng trái MĂNG CẦU
DỪA, ĐIỀU, ĐU ĐỦ, dãi dầu cũng cam
Dư Xài (XOÀI) thì cố gắng làm
Thơm thơm có MÍT, thanh đàm có LÊ
KI-MA vàng óe CÔ CHÊ
THANH LONG, VÚ SỮA, ước thề mai sau
Se tơ, phải nải BUÔNG CAU
NA thêm BUÔNG CHUỐI, giỏ trầu xách tay
SÀU RIÊNG, MĂNG CỤT rung cây
Lay lay CHÙM RUỘT, hây hây TRÁI HỒNG
CHANH, ME, TÁO, KHẾ chua không
CHÔM CHÔM, VẢI, NHẪN, đầy nong, đầy quày
TRÂM, SIM, BỒ, MẶN còn đây
Rỏ lưng CỐC, LỰU, rỏ đầy BOÔNG BOONG
XOÀI CÁT, XÁ LỊ nghe giòn
ĐÀO TIÊN nghe ngọt, BỒ HÒN nghe đau
SIA-RI bên dây TRÁI DẦU
Hàng hai NHO TÍM, hàng đầu NHO XANH
BUỔI ngon, từng múi nghe thanh
QUÍT ngon từng tép, trong lành CAM Tươi
Đếm đi, một chục thành mười
Nhanh tay, vui miệng, mỉm cười mười hai
Mời nhau, nếm thử, lai rai
Bê thêm DỪA HẬU, lại nài DỪA GANG
Nào BẦU nào BỈ ngập tràn
KHỔ HOA, CÀ, MUỐP, dọc ngang mấy hàng
KHÓM-THOM thoang thoang bay sang
CHUỐI Chiên thơm phứt, BẮP Rang thơm lừng
Dùng dăng thêm nữa, thôi đừng
Mua lương, bán hậu, để chùng mai sau
Cây ngon trái ngọt đủ màu
Quanh năm suốt tháng chớ đâu một ngày
Sống sao cho trọn vui vầy
Người kia cũng nhớ người này cũng trông
Bốn mùa cây trái đơm bông
Bốn mùa cây trái trở bông bốn mùa !

Muôn Chim ca hát

Tháng 07-2005

“CON CÒ, CON VẠC, CON NÔNG
Sao mây giậm lúa nhà ông hời cò ?”
Ba con sao hỏi riêng cò

Không đồng đều thế, đau cò không ông ?
“Con Cò lặn lội bờ sông
Gánh gạo đưa chồng nước mắt nỉ non !”
Đêm khuya CON QUỐC gọi hồn
CHIM HẠC cất cánh, CHIM HỒNG bay bay
“Chiều chiều ẸN liệng truông mây”
CHÈ VÔI, SE SẼ lạc bầy nghe đau
Cầu cho trắng hiện BỒ CẦU
Chiến tranh chấm dứt, bẻ đầu thù căm
LE LE, VỊT NƯỚC, lẳng xẵng
QUẠ kêu nam đáo, đừng băng bắc bình
Một đôi CÔNG, PHỤNG xinh xinh
YẾN, OANH hai sắc khoe mình cầm ca
HỌA MI bên cạnh SƠN CA
CHIM ỪNG, CHIM Ó hắt ra nạt mùi
CHIM CÚT, ĐÀ ĐIỀU cụt đuôi
Thương không CHIM CHÍCH dám khui CÚ MÈO
Kêu gì CHÈO BỂ, CHÈO BEO
Kêu như SÁO, KẾT, học theo chú gì
CHIM QUYÊN ai nữ chia ly
ĐẠI BÀN rũ cánh bỏ đi sao đành
Lại còn CHIM CỎ, CHIM TRANH
Còn CHIM BÓI NƯỚC đậu cành thùy dương
Đẹp không hai cánh UYÊN ƯỚNG
Đừng đem treo mộng nghệ thường hợp tan
“Chim khôn hót tiếng rảnh rang
Người khôn ăn nói dịu dàng dễ nghe”
Nghe vè nghe vẽ nghe ve
Nghe chim ca hót kéo bè cầm ca
La là la là la la
CHIM MUÔNG hòa khúc âm ba vang lừng
Cùng reo khúc nhạc tung bưng
Cùng reo tiếng hát vang lừng chim ca.

Gia cầm và dã thú

Tháng 07-2005

“CON GÀ, CON VỊT chắc chiu
Mấy đời 'CON CHÓ' nâng niu 'CON MÈO’”
Vài ba CON ỤT ỊT đeo
Chỉ chừng ngàn ấy leo nheo, lảo xào
CON BÒ cày ruộng đồng cao
CON TRÁU đồng thấp ào ào bương đi
Đường trường đã có NGỰA phi
VOI mang vác nặng có gì cần mang

LẠC ĐÀ sa mạc mênh mang
 DÊ, TRỪU đầy dãy lang thang giữa trời
 Đu cây, bầy KHỈ vui chơi
 Rừng khuya VƯỜN hú, những lời ghê gai
 Núi kia SƯ TỬ thượng đài
 Núi này MÃNH HỒ anh tài sơn lâm
 CÁO, CHỒN lủ thú âm thầm
 Còn kia GẤU, SÓI làm bầm kêu vang
 HƯƠNG, NAI ngơ ngác thu vàng
 Rừng khuya lá thấp giậm tàn lá bay
 CON MANG, CON NGỔNG loay hoay
 NGỰA RẰNG, TRẦU NƯỚC cũng dày trần lao
 HƯƠNG CAO CỎ quá là cao
 Chia cho RỪA, BỌ, NHIÊM cào xù lông
 Còn con TÊ GIÁC tông ngồng
 Còn TRẦN, còn RẮN uốn vòng xoáy ngang
 HEO RỪNG một lũ một đàn
 Coi chừng HEO MỘT bẽ bàng lấm nghe
 CHUỘT ĐÔNG, CHUỘT NHẮC ai dè
 CHUỘT NHÀ, CHUỘT CỐNG kéo bè quá tay
 CÀO CÀO, CHÂU CHÁU đêm ngày
 VE SÀU, ĐẾ NHUỖI lạc bầy kêu la
 KỶ NHÔNG cản mũi KỶ ĐÀ
 CỪ LẦN lủ thú, SÓC ta lệ làng
 Gia cầm, thú vật hai đàn
 Một đàn hiền thực, một đàn đi hoang
 Có loài tuyệt chủng không còn
 Có loài khan hiếm bảo tồn mai sau
 Vì mang thú tính hại nhau
 Còn người nhân tính biết đau đỡ đàn
 Khác nhau ở chỗ tánh nhân
 Trần gian một cõi cũng lần lựa ai !

Cá nước mặn - nước ngọt

Tháng 07-2005

Thương không con CÁ LÒNG TONG
 Thương không Con Tép trôi dòng lan man
 Lửng lơ, lơ lửng CÁ VÀNG
 Từ sông ra biển dọc ngang giữa trời
 CÁ HEO, CÁ MẬP, CÁ VOI
 Sóng cao biển thấp trùng khơi sá gì
 CÁ NGỪ, CÁ NỤC, CÁ PHI
 CÁ HỒNG ửng chói, đen kịt CÁ THU
 CÁ ĐUÔI, CÁ NƯỚT, lu bù

CÁ MÒI, CÁ MÚ, lù ðù sao khôn
Vượt qua biển mặn lên còn
Thăm vùng nước ngọt ra hồn gì không
CÁ ĐỒNG, CÁ RUỘNG, CÁ SÔNG
CÁ AO, CÁ LẠCH, long rong ven bờ
CÁ TRÊ, CÁ LÓC, CÁ RÔ
CÁ SẠC, CÁ BÔNG, CÁ DÒ, ồ ô
CÁ TRẮNG, CÁ LUỐI, ra vô
CÁ CHẠCH, CÁ DIẾT bên bờ ruộng nương
CÁ NGỰA phi bồng đường đường
CÁ CHÉP ghi lại, CÁ RÒNG lên khên
Nước lớn theo nước đi lên
Nước ròng đi xuống, bỏ quên trên đồng
Nước ngọt là cá ruộng, sông
Nước mặn là cá giữa dòng biển khơi
Mặn-ngọt cho thắm cuộc đời
Đến khi hết thắm cuộc chơi lữ làng
Đem con bỏ chợ phũ phàng
Nước còn cá sống nước tan cá tàn
Một thời ngang dọc ngang
Đến khi nước hết, đờ man, há mồm
Chết không có một nắp hòm
Nằm queo gập, giẽ, xác hồn tiêu diêu
Còn đâu bơi lội yêu kiều
Nhờn nhờ đã mất, lạc phiêu cá vàng.

Mái tranh nghèo xa xưa ấy !

Tháng 07-2005

Mẹ sinh ra một đàn con mấy đứa
Trên quê nghèo áp ủ tuổi còn thơ
Miếng cơm rau, dưa muối dẫu xác xơ
Vẫn đùm bọc cho đến ngày khôn lớn

Mái tranh nghèo vẫn ngày ngày khói gợn
Ruộng nương nghèo vẫn mấy khoảnh khô cằn
Vá làm sao cho hết những khó khăn
Nên đã bỏ đi, nơi này nơi nọ

Theo thời gian, đứa có chồng có vợ
Nợ phu thê, rồi cháu cháu con con
Mẹ già dần trên mảnh cũ héo hon
Ngày qua ngày, ngóng nhìn ra đầu ngõ

Nhìn thì nhìn, để rồi thương rồi nhớ
Biết lâu lâu mới có đứa về thăm

Đứa ở xa, giới lắm một đôi năm
Đứa ở gần mới lân la lui tới

Đã biết vậy nhưng nhiều khi cũng nói
Nhớ lâu lâu về thăm mẹ nghe con
Nếu một mai sức của mẹ không còn
Lỡ có gì thì làm sao nhắm mắt

Của gian khó trên đường dài nghèo ngặt
Mấy mụn con đành cũng phải chia ly
Cả một đời, đâu còn lại được gì
Chỉ một mái tranh nghèo xa xưa ấy.

Chim bay vỗ cánh tầm không *Tháng 07-2005*

Con chim nhỏ nhỏ bay qua
Bay đi qua rồi biến mất
Đảo quanh ngóng nhìn quay quắt
Trống không một khoảng lung trời

Này con chim nhỏ kia ơi
Bay đi làm sao tìm lại
Hình còn xa rời mãi mãi
Bóng sao biết ngõ mà tìm

Nhưng mà thật có con chim
Mới vừa bay qua đó chứ
Ngập ngừng phút giây do dự
Nên bèn hỏi hỏi không gian

Đường đi có nhớ bên đàng
Con chim vừa bay qua đó
Không chút thì thăm nhỏ nhỏ
Lại bèn hỏi bóng thời gian

Chỉ nghe một nỗi mênh mang
Giữa trời trống không lộng gió
Dẫu rằng đời như quán trọ
Vẫn còn thương tiếc bóng chim

Vỗ bay một cách im lìm
Không đâu còn lưu dấu tích
Bơ vơ tìm về cô tịch
Mênh mông tổ ấm chim đâu

Xanh xanh bát ngát một màu
Cuối chiều hoàng hôn tím tím
Lan man bụi mờ khói quyện
Chim bay vỗ cánh tầm không.

Đi đâu cũng nhớ trở về !

Tháng 07-2005

Thong dong trời xanh mây trắng
Trời xanh mây trắng thong dong
Óng vàng rải nhẹ nắng hong
Bướm bay vườn rau đón gió

Một đàn trẻ thơ nho nhỏ
Kéo nhau chạy giỡn bông đùa
Tù ti khi được khi thua
Dỗi hờn nhìn nhau phúng phính

Nắng chiều đi về cuối đỉnh
Ráng chiều đổ bóng hoàng hôn
Khép dần một nẻo cô thôn
Đi vào hương thơm đồng nội

Ánh trăng nhô dần le lói
Kéo về nhẹ nhẹ thôn trang
Câu hò tiếng hát vang vang
Từng mái tranh nghèo khói quyện

Hương quê ươm tình lưu luyến
Thơm mùi đồng lúa trĩu bông
Thơ ngây như bé mục đồng
Tương lân như sông với bến

Kéo nhau kẻ đi người đến
Như từng mùa lúa đơm bông
Ngày kia cắt lúa bỏ đồng
Đất còn ươm ươm gốc rạ

Vậy mà còn đây tất cả
Bàn bạc như những đêm đông
Xa rồi vẫn nhớ vẫn trông
Quê nghèo thơm thơm đất mẹ

Bảo nhau thì thâm khe khẽ
Đi đâu cũng nhớ trở về.

Để còn nhớ Việt Nam

*Thơ nhạc * Tháng 8—2005*

*Thịt xương nào đổ xuống non sông
Thịt xương nào đổ xuống ruộng đồng
Người đã chết cho người
Người đã chết cho ai*

*Thịt xương nào đổ xuống ven bưng
Thịt xương nào đổ xuống ven rừng
Người đã chết vô tình
Người đã chết tan hoang*

*Thịt xương nào đổ tận ngoài biên
Thịt xương nào đổ khắp Ba Miền
Người đã chết cho người
Ai còn nhớ ai quên*

*Bao nhiêu năm quê hương mờ lửa khói
Bao nhiêu năm người người chết chất chồng
Nợ làm trai lên đường vì tiếng gọi
Người nối người đã trả nợ núi sông*

*Người đã chết để cho người ở lại
Người đã chết để cho người bước đi
Đếm nhung nhớ bên rừng hoang cỏ dại
Đếm thương yêu từ tạ những biệt ly*

*Ai có nhớ quãng đường dài lịch sử
Ai có quên tàn khói lửa lạnh lùng
Đêm đêm xuống canh thâu còn tư lự
Trả thân người nhưng nợ trả chưa xong*

*Tiếc thương nào ngào ghen thâu đêm
Tiếc thương nào khép lại bên thềm
Ai còn nhớ thương người
Ai còn nhớ ai quên*

*Hãy nhìn qua bên đồng tro tàn
Hãy nhìn qua dòng máu đang mang
Để còn nhớ thương người
Để còn nhớ Việt Nam.*

Thuyền về bến cũ

*Thơ nhạc * Tháng 8—2005*

Sao người cố tìm quên
Sao người lại vô tình
Đang còn sống mà sao chối bỏ
Chuyện quê hương chuyện nước non mình
Sao người nữ buông trôi
Sao người nữ dập vùi
Trách hờn chi hương quê còn đó
Cho non sông thẹn mặt núi đồi
Thời gian nào đã qua
Thời gian nào chưa qua
Tiếp nối nhau qua từng thế hệ
Truyền trao nhau chuyện nước non nhà
Người còn nhớ bên sông
Cùng chia lúa ngô đồng
Nung cháy đen từ trong khói lửa
Tay trong tay nòng ẩm bếp hồng
Hãy thức dậy đi anh
Hãy thức dậy đi em
Đã khổ đau đêm dài quá đủ
Nắng lên rồi ngày mới tươi xanh
Cùng xua những đêm đông
Cùng kết lại tấm lòng
Cho ân tình ngàn năm còn đó
Cho con tim chan chứa khơi dòng
Bắc nhịp cầu cảm thông
Ta nghe âm cõi lòng
Mắt Mẹ già Biển Đông ngóng đợi
Mắt Cha già Núi Thái chờ trông
Anh không cố tìm quên
Tôi không cố vô tình
Anh và tôi cùng nhau tiến bước
Cùng đắp xây trên nước non mình
Tôi không cố quên người
Người đừng cố quên tôi
Nước sông Hồng rì rào sóng vỗ
Nước Cửu Long nô nháp voi đây
Nhớ Sài Gòn Hà Nội
Nhớ Miền Bắc Miền Nam
Cùng đưa nhau thuyền về bến cũ
Non sông nào cũng của Việt Nam.

Nếu không người thì cũng không ta !

*Thơ nhạc * Tháng 8—2005*

Một trăm năm quê hương nghiêng ngửa

*Chín năm trường máu nhuộm thành sông
Hăm một năm xương chông thành núi
Ba mươi năm nát ruột tơ lòng*

*Nhớ trăm con một bọc năm xưa
Năm ngàn năm lịch sử có thừa
Nước muôn sông ra khơi gặp biển
Chuyện của mình như thế, đủ chưa*

*Bọt sóng nào không có lao chao
Từ trùng dương cuộn cuộn đưa vào
Dù cuốn xoáy, lặn quay, đảo lộn
Đẩy vào bờ, sóng cũng hư hao*

*Đường trường xa dù nhiều ngõ, lối
Cũng dẫm qua từng một bước chân
Biết bao đường khi đi chưa tới
Đã vỡ toang, đắp vá bao lần*

*Một trăm năm, điêu tàn đổ nát
Lại chín năm, từng mảnh xác xơ
Hăm một năm, toi bời khói lửa
Ba mươi lăm, lại tập đôi bờ*

*Đừng nói nữa, ngày mai lại sáng
Đừng nói hoài, đêm tối sẽ qua
Sông nước kia, bao lần khô cạn
Núi non kia, biết mấy sơn hà*

*Một trăm năm nước chảy qua cầu
Chín năm dài cũng đã chìm sâu
Hăm một năm bụi tro tàn tích
Ba mươi năm, tại người tại ta !!!*

*Bởi tại người, hay bởi tại ta
Bởi vì ai để nước non nhà
Kéo từng cơn xoay vẫn cuốn xoáy
Nếu không người thì cũng không ta.*

Những em bé cơ cùng !

Tháng 8—2005

*Có những em bé,
Không bao giờ được mặc quần áo mới
Có những em bé,
Không bao giờ, ngậm cục kẹo, cắn cà rem
Chỉ đứng nhìn, rồi lấm lét phát thèm*

Nuốt nước bọt, rồi quay đi chỗ khác

*Thân xương xẩu, bọc làn da tái mét
Mũi thò lò, thụt thụt, có tội không
Giương mắt nhìn, chờ đợi những ngóng trông
Trông những gì, hỏi những em khôn khổ ???*

*Học là cái gì ! Nói làm chi sách vở !
Chưa ra khỏi nhà, làm sao biết mái trường !
Chỉ lâu lâu, mới có người mở rộng tình thương
Tắm một chút như sương sa mỏng mảnh*

*Em chưa từng biết, cái gì là quà bánh
Em chưa từng nhìn, đủ mọi thứ đồ chơi
Vọc đất, bụi bay, ruồi muỗi, bu đầy !!!
Thống khổ, cơ cùng, ai thương, ai xót !!!*

*Chỉ mong sao, được ít nhiều chia sẻ
Bớt tiêu pha, bớt chi phí những dư thừa
Thì các em, cũng sẽ được móc mưa
Đã chịu đựng quãng đường dài nắng hạn*

***Cá không nước, thì làm sao không chết cạn
Cái tuổi thơ, em biết khóc, không biết cười
Lòng vàng trang trải, ai người ?
Tình thương che chở, ai người thương em
Ai người thao thức từng đêm
Làm sao cứu hết những em cơ cùng
Xin người mở rộng bao dung
Xin người giải cứu cơ cùng cho em !!!***

***Bài thơ 36 :
Bốn mùa quốc quốc gia gia
Tháng 8 * 2005***

*Tiếng kêu con quốc những đêm đông
Tuế nguyệt phong sương vẫn lạnh lùng
Năm tháng bọt bèo trên sóng nước
Đêm ngày lau sậy cột non sông*

*Tiếng kêu con quốc những đêm hè
Rỉ rả canh trường ai có nghe
Khuya khoắc tàn hơi còn réo gọi
Suối nguồn ử dật động lòng khe*

*Con quốc buồn trông hỏi tiếng thu
Lam chiều mờ khói tỏa âm u*

*Im lìm cây cỏ buồn man mác
Trải mấy mùa thu vẫn mịt mù*

*Chạnh lòng con quốc gọi sang xuân
Xuân khứ xuân lai đã mấy tuần
Hoa lá khô tàn khem khép nụ
Sắc màu gòn gợn nét băng khuâng*

*Những trải một năm đến bốn mùa
Nhiều năm đếm thử biết hay chưa
Thời gian kéo mãi mòn rơ cốt
Cổ máy rịch tang chậm quá rùa*

*Cho nên con quốc nặng can qua
Hết tiếng nhưng lòng vẫn xót xa
Còn nước là còn con quốc quốc
Còn nhà còn gọi cái gia gia.*

Tôi muốn nói ...

Tháng 8 * 2005

*Tôi muốn nói
Nỗi khổ đau của những con người trầm thống
Vốn sinh ra trên những vùng đất cơ cùn
Lực và tâm, hai cái chẳng tương dung
Nên lẫn lóc phải trải dài thân phận*

*Tôi muốn nói
Nỗi khổ đau của những con người uất hận
Vốn thấp cổ, thanh quảng chẳng giương cao
Vốn bé miệng, lời nói gió đưa vào
Đành giậm chân đếm dày vò ức hiếp*

*Tôi muốn nói
Nỗi đắng cay của những con người tội nghiệp
Luôn thiệt thòi trong mọi ngõ ngách trần gian
Vì thứ dân nên đón nhận bẽ bàng
Cái lọc lừa của thế nhân lợi dụng*

*Tôi muốn nói
Nỗi trầm kha của những con người nghèo túng
Trải truân chuyên vất kiệt sức cần lao
Cái khổ nghèo vẫn đùn đống dưng cao
Bồi vật chất đu dây không mực thước*

Tôi muốn nói

Nỗi hăm hiu của những con người bạc phước
“Cho thật nhiều nhưng nhận chẳng bao nhiêu”
Lại còn mang những ai oán đủ điều
Sự công tâm vẫn làm ngư vồ cánh

Tôi muốn nói
Sương sa xuống, thâm đêm dài lạnh lạnh
Động lòng ai thương cảm đến cho ai
Đường nhân gian khúc khuỷu hãy còn dài
Đừng đợi đến một ngày kia ân hận !!!

Đừng đòi hỏi các em nhiều quá ! **Tháng 9 – 2005**

Đừng đặt lên vai các em quá nặng
Thế hệ chúng ta, đã gánh vác bao nhiêu
Non một thế kỷ, còn đổ nát tiêu điều
Lại phải trả bằng máu xương, da thịt

Đừng trùu phủ, thời các em xa tít
Chính chúng ta, chưa rõ thấu nguồn cơn
Khói lửa tan, mà lòng dạ căm hờn
Thù, không thù, bàn cân mòn trí não

Đừng bắt buộc các em đường độc đạo
Chính chúng ta, nhiều ngõ ngách tối tăm
Cả thế kỷ, còn nát ruột tơ tằm
Thời gian tới, mà cứ ôm dĩ vãng

Đừng đòi hỏi các em phải xứng đáng
Chính chúng ta còn hồ mặt Tổ Tông
Nhuộm sắc màu tàn tạ khắp non sông
Của tiền nhân đã dày công xây dựng

Đừng đề lên các em luôn đứng vững
Chính chúng ta biết bao lúc giữa nghiêng
Gió xoay chiều, bão táp cuốn triền miên
Biển nào yên khi triều dâng dậy sóng

Chỉ mong các em ước mơ hy vọng
Học quá khứ để xây dựng tương lai
Học ngày nay để xây dựng ngày mai
Nếu có thương chúng tôi, đừng quá nhiều trách cứ

Chỉ mong các em ước mơ tình tự
Biết noi gương những cái đáng noi gương
Biết nâng niu và gìn giữ quê hương

Vết xe đò đi qua, đờng xéo dày tiếp tục

Thời đại chúng tôi, quá nhiều uân khúc

Chỉ mong sao thời đại của các em

Trong sáng hơn trên đường rộng thênh thênh

Để đờng trả những gì như chúng tôi đã trả !

Là của Việt Nam

Thơ nhạc * Tháng 10 - 2005

Ta đi tới Nam Quan

Ta đi tới Cà Mau

Đi trên mọi con tàu

Thăm những nẻo đường đất nước quê hương

Ta đi vào Sài Gòn

Ta đi ra Hà Nội

Đi và đi cho tới

Thăm mọi mền yêu của phố của phường

Việt Nam ơi, quê hương ta đó

Việt Nam ơi, non nước Ba Miền

Thuở chào đời, trong ta đã có

Da thịt này giòng giống Rồng Tiên

Thăm Đền Hùng, ngàn năm văn hiến

Thăm Thăng Long, vật đổi sao dời

Thăm Cố Đô, kinh kỳ khói quyện

Thăm Sài Gòn, nét ngọc minh châu

Ta sẽ ghé Trường Sơn, nghe rừng reo gió núi

Ta sẽ ghé Biển Đông, nghe sóng vỗ triều dâng

Ta sẽ ghé miền quê, nghe hương thơm đồng nội

Ta sẽ ghé châu thành, nghe đô hội theo chân

Kia Hồng Hà, vùng phôi sinh mở nước

Nọ Thái Bình, nhớ bao thuở hùng anh

Kia Cửu Long, hàm rồng giao chín khúc

Nọ Đồng Nai, bông mây nước xanh xanh

Ta đi vào cuối Nam

Ta đi ra đỉnh Bắc

Nhìn quê hương gấm vóc

Lòng nhắn gửi lòng tình tự yêu thương

Ta đi ra Hà Nội

Ta đi vào Sài Gòn

Nghe tiếng quốc gọi hồn

Đất nước này,

Non sông này,

Là của Việt Nam.

Quê hương, tồn sinh bất diệt

Tháng 02-2006

Vừa sinh ra, mới có mặt trong đời
Bật tiếng khóc, thay tiếng cười
Mắt nhắm nghiền, chứ không thốt ra lời
Ta đã mang huyết thống Việt Nam từ đó
Ngay ngày đầu còn trẻ thơ bé nhỏ
Nói bập bẹ đầu đời, đã tiếng Việt Nam
Vùng đất sinh ta, là của cha ông
Dòng sông nuôi ta, thơm thơm sữa mẹ
Thước kẻ phân bay, Thầy làng gõ trẻ
Dẫm bước sân trường, con cháu Rồng Tiên
Tự thuở Văn Lang, nay kết Ba Miền
Chữ S cong cong, non sông một dải
Nam Quan phía Bắc, địa đầu quan ải
Cà Mau phía Nam, giáp vịnh Thái Lan
Khắp nẻo quê hương, lẫm liệt hiên ngang
Tổ quốc kiêu hùng, ngàn năm văn hiến
Càng lớn lên, trong ta càng lưu luyến
Bước vào đời, bao tình tự ta mang
Của người Việt Nam, máu đỏ da vàng
Của nước Việt Nam, lịch sử huy hoàng
Sông núi hồn thiêng, ngàn xưa để lại
Một, nguyện ước quê cha còn mãi mãi
Hai, vẹn thề đất mẹ trọn ngàn sau
Dù biển dâu có biến đổi sắc màu
Nhưng nòi giống, ngàn đời không thay đổi
Chân có mối trên đường dài muôn lối
Sức không tàn trên vạn nẻo đắp xây
Tay đan tay, tiếp nối mọi bàn tay
Tâm đan tâm, mọi tấm lòng trao chuyển
Cờ bay khỏi quyện
Đất nước non này
Từ ngàn xưa cho đến tận hôm nay
Từ hôm nay cho đến tận ngàn sau
Vẫn ngược mặt, ngẩng đầu
Đất nước này, dân tộc này, tồn sinh, bất diệt !

Nhiều khung chưa đóng

Tháng 3-2006

Nếu một mai có đi về một chuyến
Một chuyến về, cũng phải một chuyến đi
Thử nhìn xem trong đó sẽ được gì
Hay để thâm thêm một lần tan hợp

Nếu một mai, có đi về một chuyến
Tháng năm dài cũng đã lắng chìm sâu

Những xa xưa như nước chảy qua cầu
Cuốn hun hút bèo bồng ra biển cả

Cánh đồng xanh mơn mơn màu lá mạ
Lúa đòng đòng trĩu hạt ngậm sữa non
Và còn kia trái chín ánh mộng vàng
Từng mùa mới thơm thơm lòng đất mẹ

Núi vọng đôi nghiêng bờ rừng nói khẽ
Quá, đi rồi, khép cánh, gọi thiên thu
Hiện, là đây, từng bước dấu cho dù
Tương, sẽ biến, không bao giờ đứng lại

Lịch là sử, đi và đi mãi mãi
Phiêu là hành nào có nghĩa từ ly
Theo thời gian, khi đến nghĩa là đi
Thì một chuyến, cũng đều như thế cả

Nếu có về thì cũng cây rung lá
Nếu không về thì cũng lá rung cây
Như đất trời còn có gió heo may
Như con người có niềm tây cho thỏa

Rồi tôi tấp vào bụi mờ bôi xóa
Cho cuộc đời thêm những nét rong rêu
Và thắm nghe trong khe khẽ tiếng kêu
Vững tiếc nuôi còn nhiều khung chưa đóng.

Khứ-Lai đáp khẽ, thế à !

Tháng 3-2006

Một mai về lại thăm quê
Đã lâu biết nhớ lối về hay không
Lần mò, dò dẫm, ngóng trông
Sao dòi vật đổi trời dòng thời gian
Đổi thay cả phố cả làng
Đổi thay rào dậu đến hàng tre xanh
Thành Hoàng lên núi xem thành
Cột Đình xuống biển ngắm vành trăng soi
Sông xưa, nay khác nhiều rồi
Bến xưa, nay khác đến người lại qua
Biết rằng dĩ vãng là xa
Tìm trong dĩ vãng càng xa mịt mù
Như con sóng vỗ điệp trùng
Như con đóm nhỏ đường cùng khuất nhanh
Trắng vàng cũng ánh trắng thanh
Sao đêm cũng ánh mong manh trên ngàn
Tâm tư rụng ý mệnh mang
Mùi cơm gạo mới bay ngang thơm lừng
Bước chân dừng lại ngập ngừng
Cõi lòng chùn xuống nửa chừng nghe đau
Thời gian, quả thật qua mau
Ngày mai cũng hết ngày sau có còn
Đường làng đứng đợi cuối thôn

Đèn khuya đứng đợi dấu mòn phố xa
Khứ-Lai đáp khẽ, thế à !

Trường ca viễn xứ !

Tháng 3-2006

Những ngày xưa, mẹ thường hay hỏi
Đến bao giờ, trở lại thăm quê
Những ngày nay, em thường hay nói
Đến bao giờ, thì anh mới về
Thời gian trôi, cứ kéo lê thê
Mây lang thang, cứ dạt bốn bề
Thuyền xa bờ, vỗ sóng đê mê
Không nói trước nhưng dài ra đằng đẵng
Tôi ra đi, mẹ tôi chưa tóc trắng
Tôi chưa về, mẹ đã phủ cỏ xanh
Lá rung cây, đã bao lúc xa cành
Thời rung nhịp, đã bao lần cúng kỵ
Nhớ về mẹ, gói phương trời mộng寐
Nhớ về em, gom một khoảnh mến thương
Xếp vành khô thắm đượm mấy lần sương
Đêm chưa xuống mà nhìn cây ướm lá
Tôi chưa về, quê xưa cũng sỏi đá
Tôi có về, sỏi đá cũng quê xưa
Khi nhớ nhung, như những ánh sao thưa
Khi quên nhớ, cũng sao mờ nhấp nháy
Thuyền ai đưa đẩy
Bóng nước lung linh
Bến sông xưa không nhòa nhạt bóng hình
Quê làng cũ không phai mờ dấu tích
Để ta nghe những đêm dài cô tịch
Nhìn đêm khuya gõ nhẹ tiếng canh trường
Trông xa vời cho thắm nghĩa nhớ thương
Để hát khúc trường ca người viễn xứ !

Đôi bờ nhớ thương

Tháng 3-2006

Tôi đứng bên này sông
Anh đứng bên kia sông
Cùng nói chuyện dòng sông
Mà cách nhau đôi bờ biên biệt
Nước vẫn chảy miên man thi thiết
Khi lặn tằm, khi nổi trận ba đào
Có những khi, mùa lũ lụt dâng cao
Làm sạt, lở, cho hai bờ toi tả

Tôi dang ra, để tránh mưa tầm tã
Anh thụt lùi, để khỏi đắm mưa tuôn
Khi đã qua cơn thác lũ điên cuồng
Nước rút xuống, cùng trở về, đứng ngó
Cùng nhìn nhau giữa đôi bờ loang lổ
Chỗ phù sa, chỗ cát đá bùn lầy
Chỗ xoáy vòng, chỗ trộn lẫn đục ngây
Chỗ nghiêng ngửa, chỗ dập vùi lau lách
Một dòng sông, mà sao nhiều oan nghiệt
Biết bao phen phải lặn lội đưa đò
Hay bắc cầu, nối từng nhịp sao cho
Cầu không gãy, đau thêm cho lòng nước
Như Mỹ Thuận, mấy trăm năm châu chực
Như thuở nào, lại sợ Phá Tam Giang
Lúc nào cũng cách ngăn, cản trở đôi đàng
Muốn thông thương, phải bào mòn trí lực
Vi suối, nguồn lượn lờ uốn khúc
Vi sặc, nứa chằng chịt bao quanh
Nên ngăn che gió mát trong lành
Cùng gian khổ, và chưa trọn tình vui hưởng
Hãy ngược dòng tận nguồn dẫn thượng
Hãy xuôi dòng cuối ngọn ra khơi
Lắng nghe tiếng nói không lời
Vỗ về sông nước đầy vui đôi bờ
Lắng nghe tiếng nói xa mơ
Dòng sông chỉ một, đôi bờ nhớ thương.

Tiếng hát Việt Nam muôn đời

Tháng 3-2006

Rừng non nước Việt năm ngàn
Của giòng Hồng Lạc da vàng Rồng Tiên
Rừng non nước Việt ba Miền
Giang sơn gấm vóc hồn thiêng muôn đời
Rừng người dân Việt ta ơi
Nhớ về nguồn cội nơi nơi tôn thờ
Nhớ từ lập quốc dựng cờ
Mở mang xây dựng cơ đồ Việt Nam
Nhớ từ nguồn cội Văn Lang
Kinh bao thời đại huy hoàng đến nay
Ân thâm tiên liệt cao dày
Cháu con kế nghiệp không thay đổi lòng
Nói liền lịch sử một dòng
Nói liền một dải hình cong cơ đồ
Trong, thời gìn giữ diêm tô
Ngoài, thời giao hảo hải hồ bốn phương
Hiên ngang, lẫm liệt, đường đường
Tinh anh, khí tiết, chân phương sáng ngời
Quê hương, đất nước ta ơi

Dâng cao tiếng hát muôn đời Việt Nam.

Một Nhà Việt Nam

Tháng 12 - 2006

Đồng bào hai tiếng nói ra
Đồng chung một bọc, đồng là anh em
Đồng hương hai tiếng quen quen
Đồng lân xứ sở, đồng len nặng tình
Khởi từ huyền sử uy linh
Năm ngàn năm đã quyện mình hồn thiêng
Khởi từ giòng giống Rồng Tiên
Mở mang trùm khắp ba miền Việt Nam
Ngược lên nguồn cội vẹn toàn
Xuôi về hậu tấn sắt son mặn nồng
Ngược dòng Tiên Tổ Cha Ông
Xuôi dòng kế thế cháu con lưu truyền
Khi thời mâu-thuẫn-trống-chiêng
Khi thời hát hội-đoàn viên-thái bình
Vẽ thêm nét sử đản thanh
Vẽ thêm dấu ngọc xinh xinh quê mình
Đồng hương hai tiếng nặng tình
Đồng bào hai tiếng như mình với ta
Mở vòng tay lớn hoan ca
Nghe lòng chan chứa một nhà Việt Nam.

Quê Hương Tình Tự muôn đời

Tiếng quê hương, trăm thương ngàn nhớ
Tiếng Lạc Hồng, muôn thưở không phai
Tiếng Việt Nam, gấm vóc hoa cài
Tiếng dân tộc, lung linh tình tự

Năm ngàn năm, trao nhau gìn giữ
Trải bao đời, kế thế dựng xây
Và truyền lưu đến tận ngàn sau
Mảnh dư đồ, non sông nước Việt

Đây, quê hương thắm thiết
Đây, tình quê đậm đà
Thái Bình bắc nhịp đi qua
Cửu Long chín khúc, Hồng Hà dậm soi
Đồng Nai, sóng vỗ ru hời
Trường Sơn áp ủ ngỏ lời Biển Đông

Bông lúa chín thơm thơm mùa mới
Cánh đồng vàng toa tỏa ngát hương
Tình quê reo khắp nẻo đường
Ta đi từng bước vương vương nỗi niềm
Quê hương một dải Ba Miền
Việt Nam sông núi, hồn thiêng muôn đời.

Tháng 2 – 2007

Tình tự nâng niu

Tháng 3 – 2007

Quê hương tôi cần khô sỏi đá
Nóng oi bức trên đầu xanh lá mạ
Cháy điều tàn làm sạm lúa sữa non
Nên lớn lên, trông gai góc, côi còm
Thành một con người chai sần, răn rỏi

Đốt đèn mờ dưới mái tranh vũng tối
Mang ngụ ngữ để đọc truyện thánh hiền
Mang cần cù để đập dũa truân chuyên
Nên vóc dáng, trông gian lao chịu đựng

Đất sỏi đá, từ bước đi chập chững
Nét tàn khô, dẫn lối nẻo vào ra
Thuở còn xanh đã nếm vị trầm kha
Nên tuổi già, cội cần phơi gốc trắng

Mái tranh nghèo, sau hè rau đắng
Bên bờ ao, mấy ngọn rau cay
Con đường quê, đan kết cỏ may
Dòng sông nhỏ, lở bồi bến cát

Quê tôi đó vẫn hẳn sâu xào xạc
Mảnh tình quê man mác vẫn còn đây
Dù làm gì và đến cuối cuộc đời
Vẫn ôm ấp và nâng niu mãi mãi.

Vịnh Nước Non

Tháng 3 – 2007

Tôi viết bài thơ vịnh nước non
Nước đi ra biển lại lên non
Non chờ góc núi reo hồn nước
Non nước muôn đời vẫn nước non

Bao năm, non nước chẳng hao mòn
Nay lở mai bồi nhuận sắt son
Mãi dũa đan thanh thêu gấm ngọc
Khi vuông khi méo lại khi tròn

Thời gian mưa nắng dẫu đi qua
Lối cũ đường xưa vẫn đậm đà
Tang hải thương điền treo tuế nguyệt
Rạc rào quốc quốc lại gia gia

Vật đổi sao dời dẫu đổi thay
Non xanh nước biếc chẳng lung lay
Một màu lồng lộng mệnh mông âm
Nước gói đầu non mây trắng bay.

Chuyển trao từng thế hệ !

Tháng 3 – 2007

Tôi hỏi em,
Nghĩ gì chuyện của một thời quá khứ
Em nói rằng,
Chuyện người lớn, em không biết lắm đâu
Ai biết được khi nước đã chảy qua cầu
Nước chưa đến, còn không biết đường mà đỡ

Ngay người lớn, có khi quên khi nhớ
Có khi lầm, lẫn lộn trắng với đen
Có khi phết, có khi tẩy, bớt thêm
Nói như thật, khác nào mò kim đáy nước

Nào sông ngân, nào lại cầu ô thước
Nào nam tào, nào bắc đẩu, sao đêm
Chuyện đã qua, khung cửa đã buông rèm
Em biết được, để mèn phiêu lưu ký

Chỉ như thế, cũng đã nhiều ý vị
Mang thì mang, nhiều ít cũng đeo mang
Chứ làm sao biết được đồng tro tàn
Tìm vào đó, lửa đã lạnh tanh
Mà bụi mờ bay mù mịt

Em chỉ biết xót xa, nhìn rừng già chằng chịt
Còn chúng em, đan kéo giữa rừng non
Và em nghe những tiếng đế nỉ non
Reo réo rất những đêm khuya hoang lạnh

Dòng lịch sử như chiếc xe chuyên bánh
Lội và qua, cán tất cả trên đường
Dù dốc đèo, dù sỏi đá gập ghềnh
Nghe ken két nhiều vết đau, rên rỉ

Em nói sơ sơ, tôi cạn nguồn của ý
Xin chúc em cứ sống, cứ bước đi
Mỗi thời qua, dù lưu lại được gì
Cùng trân trọng, chuyển trao từng thế hệ.

Ca Vang Đồi Thế Kỷ

Tháng 6 – 2007

Những hàng cây nghiêng nghiêng bên bờ suối
Mỗi ngày lên đờ bóng xuống dòng sông
Nước lãn tãn, đầy sóng, gợn bành bồng
Gió thoang thoang nhẹ nhàng phơn phớt lá

Hoàng hôn đợi, ánh tà dương chưa ngả
Đêm ngập ngừng, trăng vắt mảnh trời xa
Muối vo ve, hòa lẫn tiếng ngân nga
Mọi sinh vật về đêm đồng trời khúc

Thức canh trường, nặng lòng con quốc quốc
Vọng hồn quê, trĩu gánh cái gia gia
Giang là sông, sơn là núi, tụ sơn hà
Căn là gốc, cội là nguồn, thêu cẩm tú

Mở mắt chào đời, nơi chôn nhau cắt rốn
Mảnh hình hài, mang vóc dáng mẹ cha
Từ mẹ cha, ngược lên nữa, ngàn xưa

Ta bắt gặp thuở khơi dòng Tiên Tô

Cảm ơn nghe, hàng cây bên bờ suối
Cảm ơn nghe, bóng đổ xuống dòng sông
Quốc quốc, gia gia, lòng những dặn lòng
Nghe tiếng gọi, nhớ hồn thiêng non nước

Từng thế hệ trao nhau lần dần bước
Con đường dài reo khúc nhạc quê hương
Hát vang lên trên khắp vạn nẻo đường
Con cháu Việt, giống Rồng Tiên muôn thuở

Cha Long Quân, gói đầu, ngàn thương nhớ
Mẹ Âu Cơ, ôm tay, vạn yêu thương
Trăng sáng soi ngàn vạn lý tỏ tường
Chim Hồng Lạc ca vang đời thế kỷ.

Sóng vỗ đôi bờ

Tháng 7 – 2007

Hai bờ đại dương
Hai mảnh tinh cầu
Một cõi quê nhà, đành đoạn chìm sâu
Đâu rồi, nơi cắt rốn chôn nhau
Đâu rồi, nơi quê cha đất tổ
Mang thân phận, tha phương khách thổ
Kiếp lưu đày, mờ mịt trùng khơi
Quê cha, lời nói nghẹn lời
Đất mẹ, se thắt da mồi tóc sương
Dấu mờ, khép kín quê hương
Bờ rêu thắm lạnh, nhớ thương lên màu
Xa xa nhìn mấy nhịp cầu
Biển khơi sóng vỗ, chìm sâu muôn trùng
10 năm, chưa có điểm cuối cùng
20 năm, chưa băng qua điểm mốc
30 năm, thuyền viễn xứ vẫn phiêu du
Mỗi năm, qua một mùa thu
Ba mươi năm đã mấy thu lá vàng
Lá nào theo gió bay ngang
Lá nào vùi dập bên đàng rêu xanh
Tâm can vướng nhện tơ mảnh
Đoạn trường mấy khúc treo cành tàn khô
Hồn ai thồn thức dưới mồ
Hồn ai khắc khoải trên bờ ly tan
Đường kia, kinh tuyến băng ngang
Đường này, vĩ tuyến bẽ bàng biển dâu

Quê người không có mưa ngâu
Mà sao thấm cả thịt thau da gầy
Quê người không có mưa bay
Mà sao thấm cả nỗi này tình kia
Dòng sông mấy khúc phân chia
Núi non mấy nẻo xa lìa sơn khê
Còn đâu là lối đi về
Còn đâu là lối lê thê dặm trường
Tiếng quê hương, gọi lên đồi gió hú
Tiếng tự tình, gọi xuống hồ tịch băng
Bóng thời gian mờ sương gió rêu phong
Bóng không gian giữa đôi bờ sóng vỗ.

Dậy sóng thi thơ

Tháng 9 – 2007

Trường giang dậy sóng thi thơ
Lăn tăn mây nước đôi bờ trào dâng
Thi thơ cuộn cuộn gieo vắn
Khi cao cao vút, khi trầm trầm sâu
Dòng sông qua mấy nhịp cầu
Nước trôi mấy khúc sắc màu thời gian
Chơi vui trên đỉnh ngút ngàn
Hững hờ cuối ngọn bẽ bàng thế nhân
Thi thơ bụi gió phong trần
Tan hoang bên cát, nát phần bờ lau
Đi qua lối mới, nghe đau
Đi về đường cũ, biển dâu nghe buồn
Tròn đâu, mà hỏi chi vuông
Cội đâu, mà hỏi chi nguồn khởi đi
Chữ VONG ơi, nghĩa là gì
Chữ PHI ơi, nghĩa là chi, tư lừng
Vật vờ nhân ảnh vết mương
Hư danh giả tướng be đường đeo gông
Phân chia, đổ kỵ gieo trồng
Kết bè, rẽ phái tréo tròng lên nhau
Trường giang bèo bọt lêu bêu
Bèo trôi cuối bến, bọt trêu đầu ghềnh
Trường giang mây nước lênh đênh
Thi thơ dậy sóng ê mình trường giang.

Tình Tự mệnh mộng

Tháng 9 - 2007

Bút nghiên nát mực phong trần

Bụi đường còn tiếc lòng nhân chưa tàn
Luân hồi, từ độ lang thang
Đến nay, chưa mỗi trên đàng phù sinh
Em ơi, luôn giữ bóng hình
Trong ta, còn có bên mình với ta
Dù cho chỉ một sát na
Hay rong khắp nẻo ta bà xưa nay
“Có, thì có tự mây may
Không, thì cả thế gian này cũng không”
Nên ta, không có mùa đông
Không nghe hạ nắng, không bông thu sang
Không trông xuân thắm mơ màng
Không đem trăng, vắt trên ngàn, chờ sao
Em ơi, đừng đợi chiêm bao
Nhìn xem trước mặt, cây đào trở bông
Đan tay, mạng mạch khơi dòng
Đan tâm, trang trái, mở vòng trùng vây
Không chung, mà cũng chẳng tây
Trông không, mà lại đong đầy tâm như
Cần khôn, nhìn, chẳng chỗ dư
Nhét trong hạt cải, thái hư hiện hình
Trông ta thấy cả đến mình
Trơ vơ một cõi, tự tình mệnh mông.

Đi vào, Giấc ngủ ngàn năm

Tháng 9 – 2007

Em ở đâu, và làm gì
Chị ở đâu, và làm gì
Anh ở đâu, và làm gì
Ta vẫn còn nhau, và gọi đúng tên nhau
Em ở đâu, và làm gì
Chị ở đâu, và làm gì
Anh ở đâu, và làm gì
Tuy sống khác nhau, nhưng chung một niềm đau
Tôi biết rằng,
Em đã thấy
Chị đã thấy
Và anh đã thấy
Nước trường giang, đã triều dâng, bão thổi
Sóng biển đông, đã bạc trắng Trường Sơn
Không cần lời lẽ thiệt hơn
Tràn ngập lệ buồn đất mẹ
Không cần chôn vùi quạnh quẽ
Cảm rung nhức nhối thiên thu
Thịt da anh,

Thịt da chị,
Thịt da em,
Thịt da tôi,
Đã nổi những khối u
Đi vào tâm can, cốt tủy
Máu, biết bao lần nghẽn chảy
Tim, biết bao lần tắt ngang
Thảm thấu tự nguồn cơn
Xuyên qua tế bào, tóc tơ, mạch thờ
Phải thế không anh
Phải thế không chị
Phải thế không em
Dù ai có ngủ quên
Vẫn lắng nghe và giật mình trời dậy
Đón nhận sâu xa tình tự
Đi vào giấc ngủ ngàn năm.

Tiếng khóc cội nguồn !

Tháng 9 – 2007

Sao tôi khóc, khi không còn nước mắt
Bởi niềm đau, đào mạch lệ khơi dòng
Rồi con tim lại gảy khúc lẫn tẩn
Tạo thành giọt nổi dài tuôn hai lối

Sao tôi khóc, em ơi, đừng có hỏi
Nếu nói ra, giọt lệ sẽ nghe đau
Như tang thương đã tràn ngập biển dâu
Như muối mặn đã mênh mang bốn biển

Nước mắt chảy mà không cần lên tiếng
Chỉ những ai chín rụng nỗi niềm tây
Sẽ biết nghe tiếng khóc phủ trời mây
Tràn lấp cả ruộng đồng, ao hồ, sông núi

Nước mắt đó sẽ tràn lên khắp phố
Sẽ băng lên khắp thân thể châu thành
Sẽ biến thành hôn lệ sử long lanh
Đốt ngọn lửa soi Đèn Thờ Tổ Quốc

Ta sẽ thấu thấu đau đời dân tộc
Ta sẽ nuần đến muôn thuở vị lai
Chữ Việt Nam chỉ có một không hai
Chữ Hồng Lạc chỉ thế ư, bất nhị

Nước mắt ấy, đã chảy từ vô thi

Khi Tổ Tiên dạy hai tiếng thương yêu
Khi Cha Ông luôn răn bảo nhiều điều
Và cháu con phải nâng niu gìn giữ

Nước mắt ấy, không là lời than thở
Không là lời thán oán : nát phân ly
Không là lời cầu nguyện : thấp kinh kỳ
Mà là mạch sống của tình thương, nguồn cội

Tôi không nói, nghĩa là tôi đã nói
Vì tôi nghe tiếng khóc của Ông Cha
Vì tôi nghe tiếng khóc nước non nhà
Hiểu tiếng khóc, mới biết :
Gục đầu, lặng câm, nâng niu, gìn giữ !!!

Không thương tiếc !

Tháng 10 – 2007

Chợt nhớ xưa, thời Vua Hùng mở nước
Lập hoàng thành dinh thự ở Phong Châu
Tới Cổ Loa rồi lại tới Thăng Long
Bao triều đại đã dày công xây dựng

Nay, nền cũ điêu tàn còn đâu móng
Bóng thời gian tàn tạ nét tiêu sơ
Nhớ Ông Cha, nhớ từ thuở dựng cờ
Giống Lạc Hồng trải ngàn năm văn hiến

Thế hệ chúng ta, trăm năm lặn đận
Cái móng lỏng chân, chống đỡ cái nền
Thế chưa thành, đã chông gọng chênh vênh
Vạy mà cứ lòm khòm khom khú đế

Phét những lạm, đeo tước hàm lễ mẽ
Đội tham ô, đục khoét thấu xương khô
Vẫn ghi công, vẫn tán thưởng, hoan hô
Thân đất Mẹ nát tan đầy thương tích

Tấm thân Cha khép hoàng hôn cô tịch
Thương tiền nhân, mây kéo gởi phù vân
Gió bụi bay tàn tạ, nát phong trần
Mưa nắng gội, rong rêu đan mấy lớp

Thế hệ chúng ta, vàng thau hỗn tạp
Trắng đầu còn mà lại nhắc chi đen
Mang hoang tưởng lò mò trong bóng đêm

Thì thử hỏi làm sao không nông nổi ???

Thế đạo suy vi điên đảo
Nhân tâm thán oán ly tan
Dân tộc tan tác trăm đàn
Quê hương còn chi để nói

Đốt ngọn lửa huy hoàng,
Dẹp tan đi hơi khói
Cây rỗng ruột hư hao
Trùng môi đục rã rời
Không lý do đục khoét hết đời
Dòng lịch sử cuốn phăng không thương tiếc !!!

Vùi sâu đất mẹ !

Tháng 10 – 2007

Đã lâu rồi, đồng khô không lúa chín
Bên bờ dâu, nắng đỏ, cháy mạ non
Cỏ lưa thưa, gục ngọn, nép vệ đường
Cây ủ dột, ngã màu, nghiêng bóng núi

Nghe thăm thẳm, lối mòn xưa khẽ nói
Những rong rêu tàn tạ phủ lên màu
Cả bọt bèo cũng thấy thấm niềm đau
Huống chi bãi xát xây mùi tang hải

Lúa vàng vọt trên đồng khô nắng cháy
Mạ gục đầu chưa kịp chớm mầm non
Sắt còn đâu mà xa xót vết son
Lòng đất mẹ tí tê, chồng thương tích

Ngay cả, mới đầu hôm cô tịch
Mà canh thâu đã khóc tiếng đêm dài
Ngay cả, chưa dậy nắng ban mai
Mà hoàng hôn đã chực chờ bao phủ

Chiều buông xuống, bờ cây không ủ rũ
Sức còn đâu mà cựa cựa loay hoay
Gió thì thào phe phẩy ngọn heo may
Rung từng nét tải tê tim rỉ máu

Nhốt bóng đêm, đầy hàng rào, hàng giậu
Che vườn không, đã chết đứng tiêu điều
Nhà không nóc, mà cột cũng liu xiú
Chờ ngã gục vùi sâu thêm đất mẹ.

Đau lòng Non Nước

Tháng 10 – 2007

Nhìn xem nước đổ về sông
Từ nguồn tới ngọn giữa dòng can qua
Nước đâu có mãi la đà
Khi chạm vỡ ốc, khi va vỡ đầu
Khi buồn, con nước rầu rầu
Khi đau, con nước nao nao mấy lần
Trải qua bao độ phù vân
Non xanh nước biếc phong trần ngửa nghiêng
Trải qua bao độ đảo điên
Non long thế núi, nước long thế bờ
Tơi bời, bọt sóng xác xơ
Tan hoang non nước, đại khờ hồn đau
Muốn cho non nước một màu
Bầm gan, tím ruột, nát nhàu như tương
Cũng vì tổ quốc, quê hương
Thịt da nát vóc, máu xương nát hình
Ai nghe non nước quê mình
Thức dậy đi, hay trùm mềm mà tru
Một mai về với thiên thu
Khoanh tay, nhắm mắt, gật gù, dạ thưa
Đau lòng non nước, hay chưa ???

Hãy vẽ, hãy tô

Tháng 10 – 2007

Em hãy vẽ, bức tranh quê hương gấm vóc
Anh hãy tô, bức tranh rạng rỡ dư đồ
Hiện rõ từng đốt xương, da thịt tàn khô
Từng trang sử đi qua, chan từng máu lệ

Máu lệ đó, dù trải qua ngàn năm, vẫn nhớ
Tàn khô kia, dù trải qua muôn đời, vẫn thương
Mỗi thế hệ, xây đắp mọi con đường
Non nước này, núi sông này, lắm liệt

Thoáng cây rung, ta nghe ngàn da diết
Mắt rung rung, ta nghe nhũn tâm tư
Mẹ Việt Nam, ôi đẹp quá, thế ư
Cha Việt Nam, ôi cao ngân, tuyệt mỹ

Tiếng giá gương, bay xa ngàn thiên lý

Tiếng tự tình, lay động vạn mên thương
Chân bước đi, lòng trĩu nặng vấn vương
Bờ núi đá, vết hằn ghi đậm nét

Gió Trường Sơn, lộng rùng, núi thét
Sóng Biển Đông, triều dậy, bão dâng
Giống Rồng Tiên cao tột như thân
Giòng Hồng Lạc thanh thiên như thánh

Bức tranh đó, vạn niên, vạn thọ, diên khánh
Dư đồ kia, vạn thời, vạn thế, vạn linh
Ta bước chân đi, quê hương non nước của mình
Tình chứa chan tình, non sông muôn đời bất diệt.

Son sắt tôn thờ

Tháng 10 – 2007

Tôi khóc bởi, nước mắt mẹ đã chảy
Tôi đau bởi, mái tóc cha úa màu
Tôi buồn bởi, em, da thắm thịt thau
Tôi thương bởi, người, đeo khối sầu vạn kỷ

Khóc, không có nghĩa gục đầu, rên rỉ
Đau, không có nghĩa cúi mặt, khoan tay
Buồn, không có nghĩa ngậm đắng, nuốt cay
Mà xoáy lở những tường thành băng giá

Gia tài của mẹ, không ai có quyền tàn phá
Mảnh đất của cha, không ai có quyền xéo dầy
Lịch sử xưa nay, không ai có quyền đổi thay
Non nước ngàn năm, không ai có quyền xúc phạm

Đẩy tan đi những sắc màu buồn thảm
Quét sạch đi những bóng dáng tối tăm
Xóa tan đi những cặn bã nhục vinh
Tô thắm lại, cái đẹp rạng ngời hồn thiêng sông núi

Con cháu Lạc Hồng, là những con người đời non lập biển
Giòng giống Rồng Tiên, là những con người đội đá vá trời
Chứ không phải là một phường lang, sói, chồn, dơi
Mà núp, ló, đỡ, khom, đục, chui, ría, khoét

Ta đắp lại những hoang tàn đổ nát
Ta xây lại mảnh xơ xác dư đồ
Biết trân trọng những vụn vỡ, tàn khô
Thành tượng đài sáng soi vàng son gấm vóc

Tiếp nối nhau, đời sau qua thuở trước
Non nước này là hậu thế của Văn Lang
Của con cháu Rồng Tiên nước Việt huy hoàng
Hùng dũng hiên ngang, ngẩng đầu đi tới

Nước Việt Nam của người Việt Nam, một cõi
Non Việt Nam của người Việt Nam, một phương
Là người Việt Nam, nắm tay nhau, vững bước lên đường
Quét sạch tất cả những rong rêu, bọt bèo, băng tảng

Những tàn dư rách nát, hãy cúi đầu cội nguồn khói quyền
Những ý hệ lai căn, hãy phủ phục Tiên Tổ uy linh
Từ hôm nay, ta đi trên nước non mình
Vào ngày mai, cháu con truyền trao gìn giữ.

Khép lại đôi bờ

Tháng 10 – 2007

Dòng sông nước chảy đôi bờ
Ai thương ai nhớ ai chờ đợi ai
Sóng xô sợi ngắn sợi dài
Lênh đênh mặt nước, bèo cài hoa trôi
Thuyền ai thấp thoáng xa khơi
Đêm đêm sương lạnh trăng soi lững lờ
Đôi bờ sóng vỗ nhấp nhô
Xa xa cát trắng mịn mờ trời mây
Bên cầu ngọn gió heo may
Bờ mi khép lại niềm tây gợn màu
Sông dài nước chảy về đâu
Lăn tăn hai ngã giọt châu vo tròn
Dấu mờ phủ kín héo hon
Chìm sâu cô liễu, lối mòn nghe đau
Sông trắng mặt nước rầu rầu
Lang thang chiếc bóng đêm thâm lạnh lùng.

Mảnh rách nát

Tháng 11 – 2007

Biển tang thương tha hồ mà tôi tả
Bãi nương dâu tha hồ mà xéo dầy
Cho cạn tàu ráo máng, chẳng nương tay
Bao chiêu thức, đánh tan hoang chí tử

Thời tin học, càng tinh vi đầy chữ

Chỉ phút giây, bấm nút thể là xong
Con đường tung, vút cho hết điểm cong
Con đường hoành, vút tận cùng ngần mé

Bắn toi tả, không còn đâu giới tuyến
Bắn toi bời, không còn đâu lẫn ranh
Bung ta lông, không còn chút tơ mảnh
Chừa chỗ hậu mà che manh chiếu rách

Bao chữ nghĩa được dùng, hơn sử sách
Phiếm cứ gõ, đâu có ngại mực khô
Chữ lá cải, chữ ở chợ, chữ tục ô
Thi nhau đổ vào rừng hoang văn hóa

Nhớ câu người xưa : bút sa gà chết
Lại nhớ cô nhân : uồn lưỡi bảy lần
Người cầm bút, mang danh văn sĩ, văn nhân
Người tế thể, mang danh chính nhân, chính khách

Vậy mà, cái gì cũng đem ra nói tách bạch
Viết tứ tung, viết tán loạn, không còn chữ khen chê
Người có học, giỏi hơn người dân giả, nhà quê
Ăn, nói, viết, giới ít học không thể nào hiểu nổi

Dân nhà quê chỉ biết i tờ mấy chữ
Vần ngược xuôi chưa qua khỏi trường làng
Không khua chiêng những hạ cảm thượng vàng
Không đánh trống những đầu môi chót lưỡi

Làm dân quê, chân lấm tay bùn lam lũ
Cuộc đất, trồng khoai, bầu bí ngô đồng
Không biết gì cái mâu, cái thuẫn, cái tang, cái bông
Mảnh rách nát của thể nhân xâu xé.

Bao thuở can qua !

Tháng 11 – 2007

Thương người cố quận quê nhà
Trầm tư độc ảnh quốc đà kêu sương
Thương người khách thổ tha phương
Nỗi niềm cô đọng vấn vương đêm dài
Thương người tóc trắng sương phai
Sao Hôm le lói, sao Mai xa mờ
Thương người đang độ tuổi thơ
Mái trường lặn hụp i tờ nguyên xi
Thương người đang độ lỡ thì

Nhùng nhằng hai lối bước đi đoạn đàn
Thương người đang độ xuân xanh
Mà sao sợi trắng bao quanh đỉnh đầu
Sông Thương có nhớ Sông Cầu
Sông Gianh - Bến Hải sắc màu thời gian
Ai làm, ai lỡ, ai mang
Ai bồi, ai đắp, ai kham, ai từ
Nhìn trông sông nước lác lư
Trải bao niên kỷ, đã dư biển sâu
Nam Quan có nhớ Cà Mau
Đồng bào đồng bọc thịt thau đọa đày
Mai sau, ai tiếc nổi này
Chẳng qua dấu vết héo gầy sử xanh
Lá vàng ủ rũ treo mảnh
Lá non rúng rẩy rung cành gió bay
Có thương, cũng chết niềm tây
Không thương, cũng chết nổi này tình kia
Đoạn đàn, bao thuở can qua !!!

Một cõi mênh mông

Tháng 12 – 2007

Mộng hải hồ, trùng khơi sóng vỗ
Nghe chạnh lòng, một cõi mênh mông
Vi vu gió gọi ngàn thông
Mai sau rêu phủ thả dòng hoang sơ
Kìa ai đứng đó trợ vơ
Núi cao biển rộng sóng xô xạc xào
Quê người vãn vật giương cao
Quê mình vá đắp bọt bèo ngửa nghiêng
Quê người phố xá công viên
Quê mình trắng ngủ, sao đêm mịt mờ
Quê người phố thị rợp cờ
Quê mình èo uột đại khờ hôn đau
Quê người sắc thắm thêm màu
Quê mình đêm tối, canh thâu chưa tàn
Quê người phố thị thênh thang
Quê mình trúc ngã bên hàng tre xanh
Quê người thư thả an lành
Quê mình nặng trĩu treo mảnh ngàn cân
Quê người ngát ngưỡng cao ngàn
Quê mình cúi mặt cơ cần đắng cay
Quê người đêm cũng như ngày
Quê mình chưa sáng đã dày hoàng hôn
Nhìn trông nước nước non non
Gia gia quốc quốc gọi hồn ai nghe !

Nhớ về Huyền Trân

Tháng 12 – 2007

Viếng thăm Đền Huyền Trân Công Chúa

Nhớ Châu Ô, Châu Lý, xa xưa

Báo ân cha, nâng khăn sửa túi

Báo ân nhà, một thuở can qua

Nhìn sắc thê cảnh vàng lá ngọc

Ngẫm nhớ câu, cây quế giữa rừng

Núi thăm thăm đèo heo hút gió

Thấp sao mờ, đếm nổi chung – riêng

Phận nữ nhi, đem thân mở nước

Lại kết giao hai mối an hòa

Bắc nhịp cầu xuyên Nam thẳng tắp

Vững sơn hà, dễ được thế ư

Thắp nén hương dâng lên Công Chúa

Hiển thánh linh phương phát đầu đây

Người sống với sử vàng muôn thuở

Tên Huyền Trân mãi mãi không phai

Thật xứng danh anh thư nước Việt

Thật xứng danh công chúa nhà Trần

Vì việc lớn băng qua tiểu tiết

Áng mây nào, ai vẽ phù vân

Bồng Nga đeo mảnh tơ hồng

Phong sương tuế nguyệt non sông nước này

Hoàng hôn gác mái bờ tây

Thuyền du biển lộng hoa lay trắng ngàn

Trùng dương sóng vỗ mênh mang

Còn đây dấu nét son vàng Huyền Trân.

Tàn cát bụi

Tháng 02 – 2008

Tiếng quốc quốc điếm canh trong thanh vắng

Tiếng vạc buồn rí rả vọng đêm sương

Tiếng ếch nhái hòa tấu giữa ruộng nương

Tiếng hổ rống rền rền khua mé núi

Nước róc rách ní non bên bờ suối

Sóng rì rào vụn vỡ thả trôi sông
Muôn vì sao nhấp nháy ngóng sao Hôm
Sao Mai ẩn vì đêm dài chưa sáng

Ba mươi năm, tam thập đeo bên cát
Bảy mươi năm, thất thập cổ lai hề
Thế kỷ là bao, thế hệ sao hề
Trăm năm hĩ, phong trần trêu tuế nguyệt

Đông không lạnh mà giá băng hơn tuyết
Hạ không nóng mà oi bức hơn than
Thu tím chi khô héo cả điều tàn
Xuân đoản hậu, xếp cánh sầu chín nụ

Thuyền ai đó, gác mái chèo bến cũ
Khách mỗi mòn ngóng đợi chuyến đò ngang
Núi non kia mờ sương khói giang san
Sông biển này phủ trùng dương vợn sóng

Bảy mươi năm, cuối đỉnh đồi đồ dốc
Ba mươi năm, chập chững gánh phiêu bồng
Hố thâm sâu, vùi lấp, thế là xong
Nhân thế hỡi, phù sinh tàn cát bụi

Ba mươi năm, bóng thời gian đánh đổi
Bảy mươi năm, thất thập cổ lai hy
Hoàng tuyền kia, ôi bóng tối đen sì
Bãi tha ma, lạnh lùng rong rêu phủ

Hư vô mờ sương khói
Khép cánh cửa hoang vu
Rồi cũng trả thiên thu
Nghĩa gì đây nhân ngã.

Trái tim biết thở

Tháng 02 – 2008

Hát nữa đi anh, tiếng tự tình muôn thuở
Hát nữa đi em, lời chan chứa tin yêu
Tiếng hát quê hương, sắc gấm hoa thêu
Bao thời đại trải dài dòng lịch sử

Năm ngàn năm, đan thanh tròn nét chữ
Giống Lạc Hồng, son sắt vẹn hùng anh
Trời xanh xanh, trang sử cũng xanh xanh
Đất rộng mở, giang sơn tràn gấm vóc

Hát nữa đi anh, từ Nam Quan, Bản Giốc
Hát nữa đi em, thăm đờm đến Cà Mau
Bản hùng ca tự ngàn xưa đến mãi mai sau
Hà Nội, Huế, Sài Gòn, khắp ba miền đất nước

Bản trường ca, đời sau qua thưở trước
Trôi điệp khúc, hai tiếng gọi Việt Nam
Quê hương này, đất nước này, là của Việt Nam
Tình tự này, giang sơn này, da vàng máu đỏ

Hát nữa đi em, cho trái tim biết thờ
Hát nữa đi anh, cho máu thấm thịt thau
Ta hát nhau nghe, trọn vẹn con tàu
Reo khắp nẻo đường quê hương rực sáng

Không còn nữa, đông dài giá lạnh
Không còn nữa, hạ nắng chói chan
Không còn nữa, thu tím điều tàn
Cho xuân thấm bốn mùa lộng gió

Tiếng tình tự trao nhau như thế đó
Vẹn câu thề trang trái vạn tin yêu
Là người Việt Nam, gìn giữ, nâng niu
Quét tất cả mọi sắc màu xanh đỏ.

Chuyện Hai Dòng Sông

Tháng 02 – 2008

Nước sông Gianh vẫn thì thầm muôn thưở
Sông Bến Hải vẫn đập vỗ đôi bờ
Máu lệ nào xào xạc mảnh tàn khô
Hồn tử sĩ lung linh mờ rêu phủ

Suối vàng kia, em ơi, yên giấc ngủ
Hoàng tuyền đây, anh hỡi, thấm thịt da
Nghe nao nao tiếng quốc quốc, gia gia
Sương gió lạnh xa đưa miền băng giá

Tôi đứng lặng nhìn anh mờ bia đá
Tôi chạnh lòng nhìn em, mắt long lanh
Thấp nén hương, nghe thấm thía ngọn ngành
Hồn sông núi, lâng lâng niềm thôn thức

Trường Sơn tỏa chiều tàn loang khói bạc
Biển Đông vang đêm xuống khuất hoàng hôn

Tim lặng câm, nghe se thất đập dồn
Hai dòng sông chôn vùi bao xương máu

Nước róc rách, đôi bờ khua sông núi
Sóng rì rào, đập vỗ đầy bờ xa
Anh nằm kia, chìm dĩ vãng phôi pha
Em ngủ đó, tóc sương bay bụi gió

Ánh mắt em nhìn tôi, rồi bỏ ngỏ
Đôi mắt anh, thoáng hiện nét đăm chiêu
Thương nhau nghe, nói sao nữa, chi nhiều
Ai không thấm đoạn đành cơn dâu biển

Sông Gianh kia trầm ngâm không lên tiếng
Bến Hải đây nghèn nghẹn nói không lời
Thương tiếc em, yên giấc ngủ ngàn thu
Thương tiếc anh, Trường Sơn mờ biển Thái.

Hát bản trường ca

Tháng 02 – 2008

Ta hát mãi bản trường ca biển Thái
Sóng rạt rào ôm ấp vỗ trùng dương
Dù tang thương có đập giữa gió sương
Nước vẫn ngâm mềm môi mùi biển mặn

Ta hát mãi bản Trường Sơn hùng vĩ
Núi ôm rừng trùng điệp kéo mênh mông
Từ vùng cao cho đến mỏm non sông
Đâu đâu cũng, nặng tình quê, sông núi

Tự đầu nguồn đỉnh đồi reo Bản Giốc
Ải Nam Quan rộng mở cửa gia gia
Mũi Cà Mau liền một dải nhà nhà
Non sông Việt năm ngàn năm vẫn hiển

Quốc tổ Hùng Vương, thiêng liêng khói quyện
Giòng giống Lạc Hồng, con cháu Rồng Tiên
Một cõi giang sơn, ba mảnh nối liền
Biển rộng sông dài, tình Nam Trung Bắc

Bao thời đại, thăng trầm vinh nhục
Bao thời kỳ, hải biến diên tang
Con cháu Việt Nam, đồng dạ hiên ngang
Chân cứng đá mềm, bền lòng son sắt

Sông thẳng tắp, phải qua nhiều khúc ngặt
Lúa đồng vàng, kết từng khoảnh mạ non
Cát đá nhiều mới đãi ngọc sắt son
Chí oanh liệt chuyển trao từng thế hệ

Ta hát mãi bản trường ca Biển Thái
Ta trao nhau từng điệp khúc Trường Sơn
Việt Nam ơi, quốc túy quốc hồn
Con chim Lạc, gọi chim Hồng muôn thuở

Ta hát mãi, trả quên, gởi nhớ
Ta ngân dài, tình tự nâng niu
Bắc Nam Trung soi gương sáng nhiều điều
Non sông Việt vẫn ngàn đời rạng rỡ.

Bóng núi lưng đồi

Tháng 02 – 2008

Chiều nghiêng bóng núi lưng đồi
Cây rung nhớ cội, nước trôi nhớ nguồn
Chữ tròn khép lại chữ vuông
Rụng rơi cát đá, vỡ toang ngọc ngà
Loạn triều đập giữa phong ba
Bọt xô biển sóng, nước tà đầu non
Bình sinh sức lực hao mòn
Ba sinh ngẫm nghĩ có còn gì không
Đầu nguồn nước đổ về sông
Sông đi ra biển, biển trông về nguồn
Thuyền ai gác mái chiều hôm
Bờ lau héo hắt, sóng còn xa đưa
Đất trời chan nắng đổ mưa
Đọa đày cay nghiệt chưa vừa hóa công
Bùn nhơ, ỹng thối ruộng đồng
Xác xơ cát bụi, non sông úa màu
Da sần. thịt tái, tim đau
Xa xa đất mẹ, hương cau thoảng mùi
Bờ mi đỏ ầu khô cười
Một còn không có hỏi mười mà chi
Bờ rêu ngậm cỏ thăm thì
Tang điền thương hải, ai vì hỏi ai !!!

Tiếng đoạn trường

Tháng 02 – 2008

Tiếng đoạn trường năm tháng can qua

Vốn đã mang kiếp sống không nhà
Quán trọ trần gian, đời lữ khách
Bọt bèo nhân thế, giọt sương pha

Tiếng đoạn trường điệp khúc ly tan
Khi bến sông rẽ chuyển đò ngang
Đôi bờ sóng vỗ, mòn mi mắt
Đường xưa lối cũ, biệt đôi đàng

Tiếng đoạn trường điệp khúc tha phương
Mỗi xót xa đếm một đoạn đường
Chiếc bóng thời gian treo quan ải
Dù nơi nào, đâu phải quê hương

Tiếng đoạn trường quá khứ không quên
Đêm từng đêm thao thức dưới đèn
Nỗi đau nỗi khổ tăng nỗi nhớ
Phương trời xa khép cánh khung thềm

Tiếng đoạn trường điệp khúc phân ly
Khắp trời mây mây nẻo kinh kỳ
Lên non xuống biển còn không khó
Tình quê hương nghẽn lối đường đi.

Nói tiếng Yêu Thương

Tháng 02 – 2008

Ta nói tiếng yêu thương
Tan vụn sầu thế kỷ
Trao nhau chân thiện mỹ
Lấp tan vỡ mọi đường

Ta nói tiếng yêu thương
Xóa màn đêm tăm tối
Dứt muôn ngàn quan ải
Mờ mắt lệ can qua

Ta nói tiếng chan hòa
Thoát đường hầm nghiệt ngã
Xô vỡ toang bờ đá
Đeo nghiệp dĩ xưa nay

Ta nói tự tình này
Cho con tim biết thờ
Không còn bao tan vỡ
Di hại đã lâu rồi

Ta bắc lại nhịp cầu
Không còn đâu giới tuyến
Hồn thiêng làn khói quện
Ôi nhức nhối tim đau

Ta lấp hết biển dâu
Tang điền thôi hải biến
Trao nhau chỉ một tiếng
Tiếng nói của tình người

Ta trao nhau nụ cười
Chôn sâu từng khúc ruột
Đã từ lâu lem luốt
Qua giông bão toi bời

Ta trao nhau một lời
Tình hương quê dịu ngọt
Đã từ lâu đánh mất
Tên gọi của Việt Nam.

Một mái tình quê

Tháng 02 – 2008

Thương em cấy lúa đồng sâu
Thương anh cày trên đồng cạn
Quê nghèo một sương hai nắng
Chờ mùa lúa mới đơm bông

Đồng vàng rải nhẹ nắng hong
Oi nồng bờ tre ngóng gió
Nón nghiêng đôi vai nhỏ nhỏ
Tóc thề sợi ngấn bay bay

Thương em nắng rám da gầy
Thương anh vụ mùa lam lũ
Hương lành tình quê ấp ủ
Đói nghèo dịu ngọt cơm canh

Chim reo lãnh lót trên cành
Giọng hò xa đưa tiếng hát
Gió quê hương bay ngào ngạt
Đêm về mức nước ánh trăng

Thương em nhỏ giọt ướt khăn
Thương anh mờ hôi trắng áo

Thơm thơm ngô đồng lúa gạo
Thoảng mùi bông cỏ mạ non

Chiều về đuổi bóng hoàng hôn
Ngày lên hừng đông đón nắng
Quê nghèo tình sâu nghĩa nặng
Ấm êm một mái cuộc đời.

Một mái quê nhà

Tháng 02 – 2008

Quê nhà một mái xa xưa
Mà sao thấm lạnh gió lùa đêm đông
Quê nhà một mái ước mong
Mà sao sáng sớm đem hong nắng chiều
Tìm trong ký ức nâng niu
Từng trang kỷ niệm đã nhiều phai pha
Vàng trắng vắt vánh ngà ngà
Huông chi sao nhỏ xa xa cuối trời
Đường dài đã lắm chơi vơi
Bờ lau cát trắng trùng khơi sóng cồn
Lặng tìm một nẻo cô thôn
Khác chi chiếc bóng hoàng hôn hiện về
Độc hành mỗi bước lê thê
Từng cơn âm lạnh vỗ về bên sông
Nghe thơm thoang thoang hương đồng
Nghe mùi lúa mới chờ trông cơn chiều
Ở hờ cuối ngõ tịch liêu
Quê nhà một mái yêu kiều chìm sâu
Xanh xanh, nước biếc một màu
Xa xa, chiếc bóng con tàu biệt ly
Đôi bờ mỗi mắt vành mi
Quê nhà một mái còn gì, mai sau.

Sông nhỏ bên làng

Tháng 02 – 2008

Quê nghèo một mái thương thương
Bên dòng sông nhỏ, bên nương ruộng đồng
Tuổi thơ một lũ chơi rong
Sớm hong nắng sớm, chiều hong nắng chiều
Đêm về còn cất tiếng kêu
Ra sông tắm ánh trăng thêu cát vàng
Hát cười rộn rã hòa vang

Quê nghèo cũng có thiên đàng tuổi thơ
Ê a mấy chữ i tờ
Đèn dầu xuôi ngược hằng giờ chưa thông
Sáng ngày lại vội chơi rong
Hoàng hôn buông phủ tối om chưa về
Tuổi thơ trọn vẹn ước thề
Cái gì đã hứa không hề lãng quên
Khấp từ xóm dưới xóm trên
Hè nhau một tiếng thênh thênh mở đường
Vây mà nguồn cội quê hương
Lớn lên mới biết khôn lường tình quê
Khi xa mới ước mong về
Đường xa cách trở nẻo nề ruột đau
Gian truân, càng thấm nướng dâu
Phong trần, càng nhớ hương cau quê mùa
Cái quay, búng sẵn hơn thua
Ôi thương nhớ thuở quê mùa mái tranh
Bốn mùa lui tới loanh quanh
Mạ non, lúa chín, trúc xanh, tre vàng
Một trời cô đọng mệnh mang
Dòng sông nhỏ xóm làng tôi ơi !!!

Đâu những ngày xưa

Tháng 02 – 2008

Ta trở về, thăm làng quê xóm nhỏ
Con đường xưa, lối cũ, khác đi nhiều
Những dấu mờ trong kỷ niệm nâng niu
Nay như lạc giữa một trời xa lạ

Ta vẫn thấy mạ non đeo gốc rạ
Ta vẫn nghe thoang thoảng lúa thơm bông
Nhìn xa xa, cát vẫn trắng bên sông
Khói vờn vợn trên mái tranh nghèo khó

Những xưa cũ, cố hình dung cho rõ
Vẫn lơ mờ, khác lạ, kiếm không ra
Mấy mươi năm mưa nắng phủ trầm kha
Mớ ký ức, nhện giăng giăng màn gió

Không chấp nhận, chiều tà thương bóng xế
Chấp nhận thì, đêm xuống tiếc hoàng hôn
Cho đến nay, chưa thỏa mãn tâm hồn
Nhưng chối bỏ, nghĩa là ta mất hết

Rồi gẫm nghĩ, kìa sao đời vật đổi

Sóng rì rào bãi biển tỏa nung dẫu
Sông nước trôi, lặng lẽ chảy qua cầu
Bèo phiêu dạt, bèo bồng chìm mây nước

Mấy mươi năm, trăng mờ, treo đỉnh dốc
Bóng thời gian, sao ngủ, gác đầu non
Thì huống chi, đường về nẻo cô thôn
Còn đâu nữa bóng hình xưa lối cũ

Mấy mươi năm, ngay chính ta cũng thê
So sánh xưa, nay đã khác xa nhiều
Bước lang thang bên ghềnh đá rong rêu
Bụi gió đưa giọt sương khô đọng lá.

Núi ngã lưng đồi

Tháng 03 – 2008

Hoàng hôn khép lại khung trời
Bóng chiều buông phủ không lời thở than
Gập ghềnh sóng vỗ mênh mang
Sơn khô mấy nẻo, quan san mấy bờ
Sao ơi, mù mịt sao mờ
Trăng ơi, vàng vọt trăng mờ mà chi
Dòng sông bên cũ thăm thì
Rất reo đôi ngã đường đi lối về
Biết sao cho vẹn câu thề
Tâm tư còn gánh bốn bề gian truân
Thẹn lòng hai chữ kinh luân
Chữ kinh tan nát, chữ luân bẽ bàng
Thẹn lòng hai chữ dọc ngang
Chữ dọc dựng đứng, chữ ngang xếp xuôi
Nghiêng nghiêng núi ngã lưng đồi
Xa xôi sóng vỗ sông ngòi biển đông
Đồng vàng khô lúa ngậm bông
Mạ non chết héo, gánh không mang về
Bờ sông, mòn mấy con đê
Đâu còn bóng cũ, vỗ về bên xưa
Ve kêu réo rất chưa vừa
Hè còn dai dẳng nắng bừa bốc hơi
Đông tàn, thu tím, hạ lơ
Xuân khô, thôi nhé, hết lời tháng năm.

Quê hương đâu của riêng ai

Tháng 4 – 2008

Quê hương đâu phải của riêng ai
Đừng có đắp be lâu cổ đài
Nền móng chênh vênh tường vách bê
Tự nhiên đổ ụp chóng hay chầy

Quê hương đâu phải của riêng ai
Đừng ả người dân kiếp đọa đày
Chuyên chính đeo đầu lao phóng tới
Một mai chông gọng chớ kêu ai

Sinh ra, nơi đó đã quê hương
Cắt rốn, chôn nhau, thấm máu xương
Cốt nhục tình thâm nhiều thế hệ
Ai ai cũng phải biết tư lường

Sinh ra, nơi đó đã quê nhà
Tiếng quốc vọng vang với tiếng gia
Máu đỏ da vàng chung huyết thống
Rạng soi sử sách nước non nhà

Thời thế, đương nhiên phải trải qua
Thế thời, gìn giữ của ông cha
Không ai nhuộm úa đau lòng nước
Bảo bọc thấm tô đắp ngọc ngà

Quê hương ta đó, đẹp xinh xinh
Chân bước nhau đi non nước mình
Điệp khúc ca vang dòng giống Việt
Truyền lưu thế hệ thật kiên trinh.

Quê hương chỉ một

Tháng 4 – 2008

Quê hương chỉ một nhớ nghe em
Dù Bắc Nam Trung chỉ một dòng
Cha Lạc, mẹ Âu đồng một bọc
Biển Đông, núi Thái đứng chờ trông

Quê hương chỉ một nhớ nghe anh
Văn hiến ngàn năm rạng sử xanh
Tiên Tổ mở nước, con giữ nước
Truyền trao thế hệ giống hùng anh

Nam thanh, nữ kiệt nước non nhà
Chữ “S” dư đồ dệt gấm hoa
Nét sử huy hoàng thêu dấu ngọc

Núi sông một dải đó, sơn hà

Việt Nam Dân tộc, giống Rồng Tiên
Sừng sững trời Nam quá vĩnh nhiên
Lẫm liệt đường đường non nước Việt
Hồn thiêng sông núi quyện thanh thiên

Quê hương chỉ một nhớ nghe em
Khắp Bắc Trung Nam vạn nẻo đường
Thôn dã phố phường đồng mở hội
Dân tình chan chứa sống yêu thương

Quê hương chỉ một nhớ nghe anh
Khí phách hiên ngang vốn tỏ tường
Sóng vỗ trùng dương reo biển Thái
Thành đồng vách núi lộng Trường Sơn.

Biết đến bao giờ

Tháng 4 – 2008

Biết đến bao giờ thăm cố hương
Tình quê ai cũng lắm tơ vương
Khi xa mới thấm tình quê gọi
Trái chín rụng rơi, úng đoạn trường

Bếp lửa nhà tranh dưới mái nhà
Một phương cô quạnh nhớ quê cha
Chín chiều hiu hắt thương quê mẹ
Lữ khách đong đời những xót xa

Nhịp cầu mây khúc bước ly tan
Gãy nhịp thê lương luống bể bàng
Cách biệt đôi bờ nghe sóng vỗ
Dòng sông vắng bóng chiếc đò ngang

Biết bao giờ trở lại thăm quê
Ai đứng chờ mong lối ngõ về
Mẹ dãi mắt mờ phơ tóc bạc
Cha sâu mắt thăm trắng sơn Khê

Biết bao giờ trở lại quê xưa
Rũ bóng thời gian nhưng nhớ thừa
Năm tháng chìm sâu đeo đẳng mãi
Đêm nằm gói mộng tới hay chưa

Quê nhà còn đó biết bao giờ

Lữ khách đường xa bước trở về
Chân bước lê thê khua sỏi đá
Bờ cây trái chín vẫn ươm mơ.

Cuốn thả bờ lau

Tháng 4 – 2008

Đem cuốn bờ lau thả bến sông
Lững lơ nước cuốn nổi bèo bồng
Trôi đi mây nẻo chìm mây nước
Xây xát vô bờ đau đón không

Đem vũ bụi trần thả gió sương
Bay bay vùi dập tấp muôn phương
Hợp tan tan hợp đua nhau mãi
Réo rắt trầm kha thấu đoạn trường

Đem vãi phù vân khắp đó đây
Phong trần khô héo đến chân mây
Tang thương tàn úa tận dâu biển
Thấm thía trần ai kiếp đọa đày

Gian truân ai cũng khổ đau mà
Sao nhẫn tâm nhau mãi thế a
Hay phủ trần gian dày gió bụi
Phù sinh kham nhẫn mới ta bà

Thế thì có cần rút lương tâm
Có xót lòng hai tiếng nghĩa nhân
Hay đã leo đài, lao cú phóng
Đặng đeo bảo ảnh, đắp hư danh

Nên nhớ, cuộc đời dẫu bách niên
Sống sao cho phải, chẳng ưu phiền
Không gieo ai oán, đeo sầu khổ
Đạo gót thần tiên bước vĩnh nhiên.

Lại viết cho em

Dành cho đàn em hôm nay và mai sau

Tháng 4 – 2008

Viết cho em thật tình quá khó
Tôi với em cách nhau thế hệ
Mái đầu bạc với mái đầu xanh
Như cây già khô gốc trơ cành

Với cây non đang ươm mơ nhựa sống
Cùng loanh quanh giữa đất trời cao rộng
Không gian nào chia sẻ thính âm
Thời gian nào dành chỗ cảm thông
Cái hiện tại giao tương nhiều lần mức
Hai bản trường ca, khác ca từ, giai khúc
Bảy cung đàn không đồng điệu âm vang
Mặc dù cũng tích tịch tình tang
Tang tang tích tịch nhưng làm sao hợp tấu
Ta hãy vén lên bức màn sân khấu
Sân khấu của trường đời và sân khấu của trần gian
Hãy nhìn xem những tuồng diễn bằng ngang
Ta thấy được cái gì từ trong đó
Từng tiết mục đi qua như thế
Mỗi hiển bày tuần tự trước sau
Mỗi chương trình liên tiếp nối nhau
Không gián đoạn những phút giây bỏ trống
Họ diễn xuất từ hồng hoang huyễn mộng
Qua thời kỳ, đến đương đại hôm nay
Kể cả nhiều vọng cảnh tương lai
Vẫn lôi cuốn dù ai ai thương thức
Từ nơi đó, mở ra dấu ngoặc
Em là em, mà ta vẫn là ta
Hãy nhìn cái cây kia, là lá là hoa
Đâu có cái nào giống cái nào em nhỉ
Chỉ cần hiểu được, đó là tri kỷ
Chỉ cần nhận nhau, đó là tri âm
Đừng đòi hỏi và nhất quyết khăng khăng
Bèo bọt sẽ tan hoang trên đầu gió
Em hãy nhìn bàn tay em đó
Năm ngón tay trên một bàn tay
Có ngón dài ngón ngắn
Có ngón nhỏ ngón to
Có ngón tay vuốt tóc
Có ngón tay chải đầu
Có ngón tay kim khâu
Có ngón tay đan chỉ
Vẫn là năm ngón tay trên một bàn tay
Và nhìn kia, con chim nhỏ bay bay
Ôi đẹp quá, giữa trời xanh mây trắng.

Biết mấy dòng sông

Tháng 4 – 2008

Sông Hồng Hà mềm môi biển mặn
Sông Thái Bình thẳng tắp ra khơi

Sông Cửu Long hòa vang chín khúc
Sông Đồng Nai đẹp lắm ai ơi

Dòng Hương giang một thương hai nhớ
Dòng Hà Thanh chín bỏ làm mười
Dòng Đà Rằng, mô tê chi rứa
Dòng Hậu - Tiền, hai ngả không nguôi

Nhớ thưở nào Sông Gianh, Nhật Lệ
Nhớ thưở nào Bến Hải, Hiền Lương
Chân bước đi, rung hồn lệ đá
Chân bước về, lòng dạ vương vương

Nhớ chuyện xưa bên dòng Sông Trẹm
Nhớ chuyện xưa một bến Bạch Đằng
Lá rung cây, bờ lau cát trắng
Nước rì rào, sóng vỗ vàng trắng

Trong cuộc đời, ai không uống nước
Giữa trường đời, ai chẳng qua sông
Nhịp cầu khua, vọng vang mấy khúc
Hai đầu cầu, biết mấy dòng sông.

Tiếng chim gọi hồn

Tháng 4 – 2008

Nhớ xưa, một con chim Lạc
Nhớ xưa, một cánh chim Hồng
Xây tổ Trường Sơn - biển Thái
Văn Lang non nước khơi dòng

Nhớ xưa, cha Rồng cỡi nước
Nhớ xưa, mẹ sóng non Tiên
Lương duyên đẹp tình nguyện ước
Tự thành một bọc trăm con

Đã từ, ngàn năm văn hiến
Muôn đời hoa trái đơm bông
Quê hương giang sơn gấm vóc
Việt Nam rực sáng trời đông

Việt Nam, quê hương yêu dấu
Dựng cờ, quốc tổ Hùng Vương
Nam nhi, nữ kiệt tiếp nối
Phương phi oanh liệt đường đường

Tiếng chim, Nam Quan cửa ải
Tiếng chim, cuối mũi Cà Mau
Kêu vang khắp Trung Nam Bắc
Tìm nhau, vạ lý nhịp cầu

Nơi đây, cội nguồn đất Mẹ
Nơi đây, một cõi quê Cha
Tiếng chim Lạc Hồng muôn thuở
Gọi hồn quốc quốc gia gia.

Xóm nhỏ Quê nghèo

Tháng 4 – 2008

Nhớ xưa, một thời thơ ấu
Âm nồng, bếp lửa hồng tươi
Đêm trăng, hòa reo ca hát
Còn đây, câu nói tiếng cười

Quê nghèo, nắng mưa đón gió
Mì khoai, củ sắn, cơm canh
Trường làng, ê a đèn sách
Đầu đời, mái tóc còn xanh

Một bờ mênh mông cát trắng
Đêm về, bên bên sông trăng
Thuyền du mái chèo đưa đẩy
Lao chao hình bóng chị Hằng

Thôn trang, bình minh sáng tỏa
Ngày lên, giỡn nắng loanh quanh
Con đường cái quan nhỏ nhỏ
Hàng me, ghi dấu mong manh

Đường quê, lối mòn sỏi đá
Tre vàng, trúc biếc xanh xanh
Thơm thơm hương đồng cỏ nội
Còn đây, mãi mãi quê mình

Mái tranh, quê nghèo xóm nhỏ
Từ khi mở mắt chào đời
Lớn lên, đi đây đi đó
Nhớ hoài, muôn thuở không nguôi

Nhớ mãi tình quê

Tháng 4 - 2008

Quê tôi một xóm thôn nghèo
Bốn mùa lam lũ đắng đeo
Dân làng đói no ấm lạnh
Nhưng tình chan chứa sơn keo

Quê tôi sỏi đá khô cày
Mồ hôi, nước mắt đắng cay
Một nắng, hai sương, đải gió
Gừng cay muối mặn thương thay

Mùa lên, tay cày, tay cấy
Đồng vàng, lúa chín thơm bông
Ca vang, tay gặt, tay hái
Thôn làng đẹp dạ ước mong

Ngày vui, ngày hội, vuông tròn
Người người, già trẻ hân hoan
Nải chuối, nôi cơm, thũng nếp
Giàu nghèo nào có thiệt hơn

Vậy mà, Biên Đông nghĩa Mẹ
Vậy mà, Núi Thái ơn Cha
Một trời quê hương ta đó
Xa rồi, mới nhớ thiết tha

Đi đâu, cũng muốn trở về
Tình quê, không lỗi ước thề
Đi đâu, ai không thương nhớ
Ươm lòng, nhớ mãi tình quê.

Cho trọn tình quê

Tháng 4 – 2008

Đây rồi, làng quê yêu dấu
Đã từ bao thuở chia xa
Mênh mang dâng tràn nỗi nhớ
Hôm nay, về với mái nhà

Em thơ, chờ mong trước ngõ
Mẹ quê, ấp ủ lều tranh
Bếp lửa hồng êm sáng tỏa
Bừng lên một mái an lành

Từ ngày cất bước ra đi
Em thơ, không nói năng gì

Mẹ quê, chìm sâu ánh mắt
Bên cầu Ái Tử, sầu bi

Từ ngày cất bước ra đi
Cánh chim bạt gió Ba Vi
Ba tôi, sơn khô tóc trắng
Phong trần chưa thỏa, cứ đi

Đây rồi, làng quê yêu dấu
Đồng vàng xanh bóng mạ non
Bếp hồng nhà tranh sương ẩm
Đan tay nương núa vuông tròn

Bao năm, quay gót chân về
Sao dòi, vật đổi, nhiều khê
Mất còn tìm quên gởi nhớ
Ươm lòng cho trọn tình quê.

Ơn Cha - Đức Mẹ

Tháng 4 – 2008

Năm ngàn năm trước, nhớ Ơn Cha
Nguồn cội tình thương, nhờ Đức Mẹ
Chỉ dạy khuyên lơn, trăm đầu con trẻ
Xuống biển lên non, cần gọi nhau về

Năm ngàn năm trước, thăm Ơn Cha
Máu chảy ruột mềm, nhuần Đức Mẹ
Đất nước Văn Lang, Hùng Vương quốc Tổ
Sông núi Việt Nam, dòng giống Tiên Rồng

Ơn nghĩa Mẹ, sâu hơn biển Đông
Công đức Cha, cao hơn núi Thái
Chạy dài từ Nam Quan cửa ải
Dọc Trường Sơn đến mũi Cà Mau
Non xanh nước biếc một màu
Cháu con gìn giữ con tàu giang san
Không có gì dọc ngang cách trở
Không có gì tan vỡ ngược xuôi
Đan tay, miệng thắm môi cười
Đan tâm, kết nối tình người Việt Nam

Thời gian dù có đổi
Không gian dù có thay
Nhưng nòi giống Rồng Tiên chỉ một
“Cây có cội

Nước có nguồn
Chim có tổ
Người có Tông”
Mảnh quê hương, xương máu cha ông
Bức dư đồ, truyền trao thế hệ
Đàn cháu con thương về nỗi nhớ
Cha - Thái Sơn - vò võ canh trường
Mẹ - Biển Đông - ấp ủ trùng dương
Dù cách xa đến muôn hướng ngàn phương
Vẫn thấp đuốc tìm nhau Nam Trung Bắc

Tình quê hương mặn nồng thấm thiết
Dân tộc này là giống Rồng Tiên
Nghe không tiếng gọi hồn thiêng
Ơn Cha, Đức Mẹ, trao truyền muôn năm.

Tiếng nói Hồn Thiêng

Tháng 4 – 2008

Ta lắng nghe, tiếng rừng khua gió núi
Ta lắng nghe, biển Thái gọi Trường Sơn
Từ ngàn xưa, sông núi không mòn
Đến ngàn sau, giang san không đổi

Quyền quỳn khói, Đền Hùng ơn Quốc Tổ
Khói trầm hương, lan tỏa đức Trung Vương
Đất trời nam, một cõi quê hương
Rạng trời đông, Việt Nam muôn thuở

Chấp tay nguyện, cùng khấn đầu Tiên Tổ
Lòng dặn lòng, cùng dòng giống Rồng Tiên
Bắc Nam Trung, một dải nối liền
Non nước này, ngàn năm vẫn hiển

Ta bước chân đi, gừng cay muối mặn
Ta bước chân về, nguồn cội yêu thương
Ái Bắc, mũi Nam, là núi là non
Biển rộng sông dài, tình Nam nghĩa Bắc

Hồ hồ khoan, cho cung đàn trời khúc
Tiếng ò ò đưa, thuyền một mái, vò về
Sông núi hồn thiêng, toàn vẹn ước thề
Máu đỏ da vàng, lung linh lệ sử

Ngàn năm xưa, người dân Nam hùng cứ
Ngàn năm sau, con cháu Việt đắp xây

Tình dân tộc, tay nắm bàn tay
Nghĩa đồng bào, đá mềm chân cứng

Chí bất khuất, nước non này bền vững
Khí hùng anh, từ khai quốc dựng cờ
Tô thăm giang sơn, bồi đắp cơ đồ
Ai người Việt Nam, truyền trao tiến bước.

Hoa Tô Tông

Tháng 6 – 2008

Hoa Tô Tông nở từ cây nguồn cội
Làm người, ai không có tổ có tông
Gỗ đá kia, chưa hẳn ở dưới đất chui lên
Cát bụi kia, chưa hẳn ở trên trời rớt xuống

Chim bạt gió bay về tìm tổ ấm
Lá phát phơ, còn diệp lạc quy căn
Làm con người mà quên tổ quên tông
Đánh dấu hỏi cho những ai mất gốc

Hoa Tô Tông, khởi cội nguồn đẹp nhất
Từ ngàn xưa thừa tiếp đến hôm nay
Từ hôm nay lưu lại đến ngày mai
Xin gìn giữ, nâng niu, phụng thờ, trân quý

Ái Nam Quan, từ ngàn xa xưa ấy
Mũi Cà Mau, cũng đã mấy trăm năm
Dòng Lạc Hồng ươm mộng đẹp tơ tằm
Giống Rồng Tiên chuyên trao bao thế hệ

Anh hát khúc ngàn đời trên núi nhớ
Em ca lời muôn thuở bên sông thương
Tình đồng bào, nghĩa ruột thịt quê hương
Ngân vang mãi vạ lời ca tình tự

Làm người, ai không có Tông có Tô
Thì em ơi, uống nước phải nhớ nguồn
Thì anh ơi, thăm nhuận mảnh giang sơn
Bao gấm vóc son vàng thêu lịch sử

Hoa Tô Tông, xin dâng lên Quốc Tổ
Cúi đầu về, xin lạy Đức Hùng Vương
Ôi, Mẹ Âu, Cha Lạc, đáng nghiêm đường
Xin phủ phục trước hồn thiêng sông núi.

Niềm vui chưa vẹn

Tháng 6 – 2008

Thương biết mấy, niềm vui chưa trọn vẹn
Bởi phù sinh nên chẳng được tròn đầy
Bóng ngã nhân dày góc cạnh đó - đây
Trên làn môi, nửa mé cười, mé méo

Ngoài mặt, rình rang, chào mừng tay bắt
Trong lòng, lằm lì, thủ sẵn dao găm
Nếu lặng yên thì thù tạc lẳng xẵng
Còn động tĩnh thì ra đòn chí tử

Hình ảnh linh thiêng qua tay quỷ dữ
Bóng dáng đạo đức qua tay quỷ vương
Bỏ không đành, còn vương lại càng vương
Chốn ta bà đẳng đeo bao nghiệp chướng

Gió chao động bởi cờ hay bởi phướng
Ta thường nghe : đức trọng quỷ thần kinh
Nhưng nó kinh, thì ta cũng bằm mình
Chưa muốn nói tan hồn, tiêu mất xác

Ai có nghe bờ lau reo xào xạc
Ai có nghe sóng nước vỗ rì rào
Và còn kia bèo bọt đầy lao chao
Thật sống động cho bức tranh phù thế

Ai có nghe tiếng chuông ngân pháp cổ
Ai có nghe tiếng nói gọi hùng thiêng
Và còn kia những vùi dập ngựa nghiêng
Tiếng ken kết qua bánh xe thời đại

Ai có nghe âm linh hồn tê tái
Ai có nghe nhức nhối cõi tuyền đài
Xương thịt tàn nhưng chí khí không phai
Cổ khuây khóa nhưng niềm vui chưa vẹn.

Sẽ biết làm gì

Tháng 7 – 2008

Đừng trách cứ nghe em
Đất mẹ không tội tình gì
Đừng trách cứ nghe anh
Quê cha không lỗi lầm chi

Cha núi Thái chờ trông
Mẹ biển Đông ngóng đợi
Dù đàn con lạc lối
Vẫn mòn mỏi gọi về
Em và anh có biết không
Từ khi em bị mưa vùn mây vũ
Từ khi anh bị bão táp sương sa
Rồi anh em vật vạ trăm kha
Để mẹ cha khô cằn quê cũ
Đống tro tàn vẫn còn đây nhen nhúm
Đợi con về un bếp khói nhà tranh
Dù em đã làm gì, cặn bã loanh quanh
Dù anh đã làm gì, pha màu đổi sắc
Bước chân về, mảnh tình quê góp nhặt
Anh và em, vun lại mối tơ tằm
Sẽ an lành với áo vá chiếu manh
Nhưng nồng ấm, không lạnh se cháy nắng
Dù cho, em không còn tay trắng
Dù cho, anh không còn đầu xanh
Gỗ còn đâu, hời vảng long đanh
Nhưng bếp lửa nhà tranh sẽ đèn bù tất cả
Em sẽ thì thầm kêu lên tiếng Mẹ
Anh sẽ thôn thức gọi lên tiếng Cha
Tha cho chúng con, một lũ bê tha
Làm cho đất mẹ quê cha khôn khổ
Em sẽ đến những nghĩa trang loang lổ
Anh sẽ tìm những thân xác tàn xương
Ôi, những con người đã nằm xuống cho quê hương
Xin thấp những nén hương tôn thờ giá lạnh
Em sẽ biết em làm gì
Anh sẽ biết anh làm gì
Cho đất mẹ quê cha hết những sầu bi
Không còn những dầy vò
Và nát hồn Tiên Tổ.
